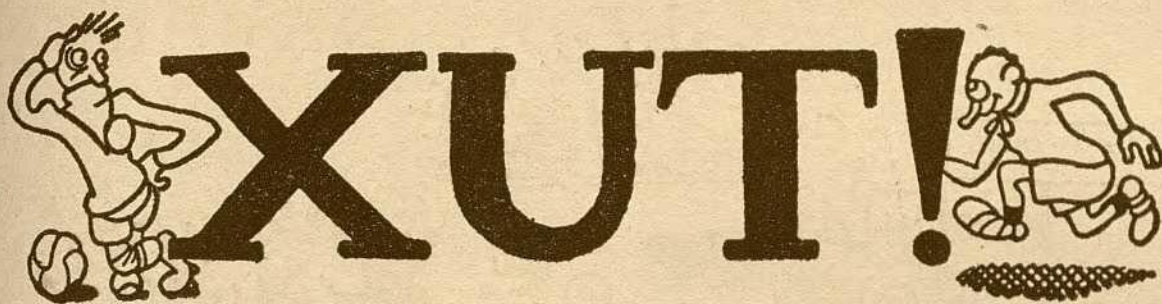

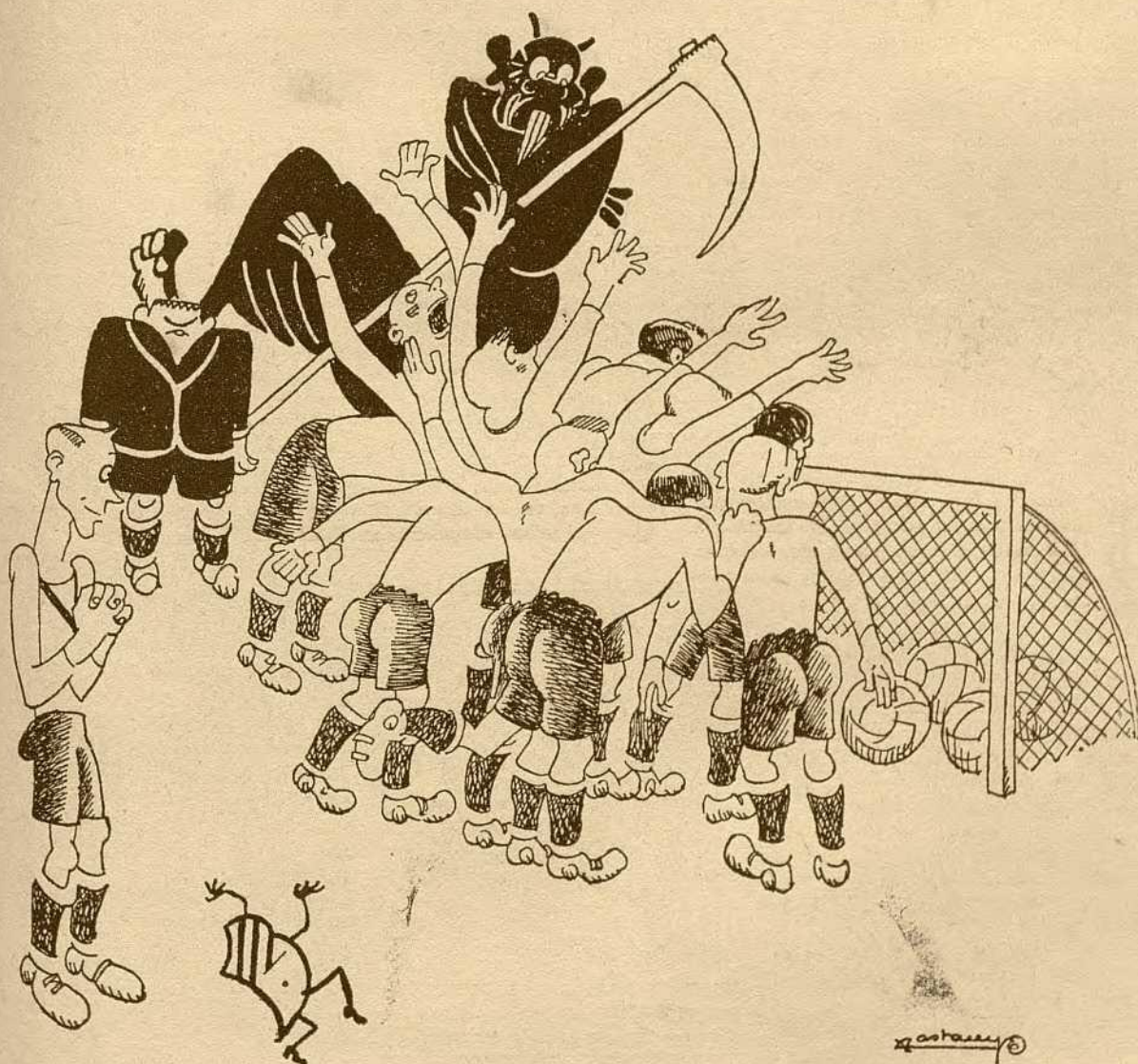
15 centims

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
CONSELL DE CENT, 201

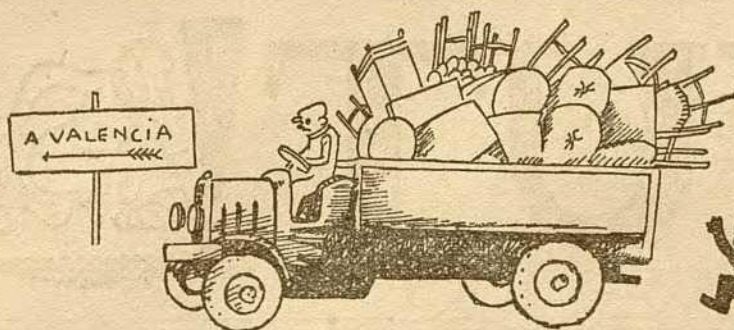
ANY VI — NUM. 234
BARCELONA, 26 D'ABRIL DE 1927

APARTAT DE CORREUS 925
TELÈFON 3565 A

Castany

DESPRES DEL TRIOMF DE L'EUROPA
L'hado adverso—Ni enxiquint-los la porta n'he pogut sortir. Aquest
noia són capaços de fer-me fracassar.

Din que l'«Espanol» se'n va? Fet i fet es quedarà

*Con que te vas y me dejas
y decias que me amabas!*

RABELAIS

Malgrat les sospites i les notícies oficiosos que venien circulant fa dies, en esbombar-se gairebé amb caràcter oficial la guillada de l'«Espanol», els més equànimes hem trontollat i els més fanàtics s'han somogut. Fracassats tots els intents de constitució d'una nova Federació, l'«Espanol» ha avisat les conductores i ha començat a llençar trastos per les finestres del colomar, sense fer cas de tota la gentada que romania estacionada a la porta de «La Manigua», plo-rant desconsoladament i preguntant-los que no se n'anessin. En dir tota una gentada, no exagerem. No tots eren socis de l'«Espanol». La majoria eren socis del «Barcelona». I en sanglotar i exclamar-se tots estaven d'acord a exclamar:

—I què farà el «Barcelona» sense l'«Espanol»?

Heus ací una exclamació justificadíssima i que retrata la magnitud de la pèrdua irreparable.

Sense l'«Espanol», què farà el «Barcelona»?

Amb qui s'esbravaran els 12,000? Qui farà de cap de ture en el tinglado futbolístic?

Qui portarà la contrària a la Federació?

Què serà de tots plegats sense aquella rivalitat, tan tradicional com imprescindible?

Tot el caliu de la irreconciliabilitat se'ns en va a can Pístraus i l'avorriment ens matarà.

Nosaltres mateixos, que amb l'«Espanol» tenim sempre tema per distreure els nostres volguts lectors, la imparcialitat dels quals no dóna lloc a dubtes, a qui farem pagar la festa quan «La Manigua» sigui tancada?

Ha arribat l'hora que tots plegats, socis del «Barcelona» i no socis, davant de la catàstrofe que representa la guillada de l'«Espanol», ens unim com un sol home i preguem a l'«Espanol» que no es mogui. Que obliidi totes les males passades que li haguem pogut fer i tots els mals que li haguem pogut ocasionar, i no ens deixi. Que ens permeti admirar per in aeternum les proeses de l'equipo de los grandes éxitos, comentar com a cosa nostra les gestes del potente reserva i comentar les manifestacions dels quatre gats. Que no ens clausuri «La Manigua» i ens deixi cantar els plens a vessar dels dies de les grans solemnitats. Que no se'ns emporti en Zamora,

la paveria del qual i el gust de cridar-li paverio han devingut es-plais de primera necessitat.

L'«Espanol», que tants anys ha vingut sacrificant-se pel futbol, mantenint un equip de luxe amb uns ingressos magres, plantant herbes medicinals en un camp que únicament s'omple una vegada l'any, i perdent el campionat una vegada cada any, sempre en contra de tota l'opinió, en veure que de sobte tota l'opinió se li mostra favorable i li demana que no se'n vagi, no té altre remei que enter-nir-se i sacrificar-se una vegada més.

Si l'«Espanol» se n'anava l'ensopiment ens mataria, i en futbol no hi ha res pitjor que l'ensopiment.

Altrament, cal fer unes reflexions de caràcter tècnic perquè els socis del «Barcelona» es deïdeixin a postrar-se als peus dels quatre gats, fent-los desistir del seu propòsit.

L'«Espanol» venç el «Barcelona», però perd amb altres equips menys importants. Això al «Barcelona» li permet refer-se de les derrotes i quedar campió. Si l'«Espanol» quedava campió de la regió valenciana, el «Barcelona» se'l trobaria en els octaus de final, sense esperances que un «Gràcia» o un «Sabadell» li poguessin adobar el resultat. I aleshores el desconsol seria dels que aclaparen una collectivitat.

Cal, doncs, començar les pregàries i els precis perquè l'«Espanol» desisteixi.

Perquè ell, anant-se'n —havem de confessar-ho—, hi sortiria guanyant, però tots plegats hi perdriem.

DOVA

ET TRENCARAS ELS QUEIXALS
car compro els «cortes» de trajes a les
GRANS PANYERIES REUNIDES

«Pañería Inglesa»

RAMBLA CENTRE, 5 (D'AVANT LICEU)

«Pañerías Salmerón»

13, CARRER DE SALMERÓN, 13

Ernest

Gorres

Ernest

Rda. S. Antoni, 63

FEDERACIONADES

UN ALTRE CONFLICTE

Està vist i provat que en aquella casa no pot haver-hi pau i tranquil·litat. Allò és un niu de raons, i, ves qui ho diria!, per un cantó el futur ex-president és un home quiet i apacible, d'aquells que quan prenen vi en el sopar diuen que han corregut una *juerga*, i, per l'altre cantó, en Monjo, un altre pacifista, dels que el parlar en veu baixa troben que és moure xivarri, i, no obstant...

No obstant, doncs, aquest ambient, que convida al repòs, a la pau i a la tranquil·litat, a jugar al «tuti» i a dir mal del pròxim, aquella casa és pitjor que un vesper. Allí sols s'hi senten crits, renes i amenaces. Els homes pacífics i de criteri, com en Roca, en Ventalló i en Trias, s'ho prenen filosòficament i esperen proposar la creació d'un correccional per federatius entremaliats. Potser després de passar una temporadeta sots la vigilància d'en Plantada, posem per home sever, sortiran més bons minyons.

El dijous entrava a la Federació, quan em topo amb en Guixà, que, tot desesperat, anava a sortir. L'home, de tan excitat, ni em coneixia.

—Me les ha de pagar totes juntes!—cridava, exaltat.—Aquesta no li passarà! Què s'ha cregut aquest badaloní!

—Però, què li passa, amic Guixà—vaig dir-li, tot donant-li uns copets a l'esquena, per provar de calmar-lo.

—Inconcebible! Em volien penjar la llufa...

—Expliqui's, però calmi's. No es sufoqui, per Déu!

—Doncs, ja li ho diré ben clar, i si en vol fer una «federacionada», millor. De tot en té la culpa l'Humet. Si, no s'estranyi. L'Humet també té cops amagats.

—Home, Guixà, el delegat badaloní sembla més seriós que un vot de censura...

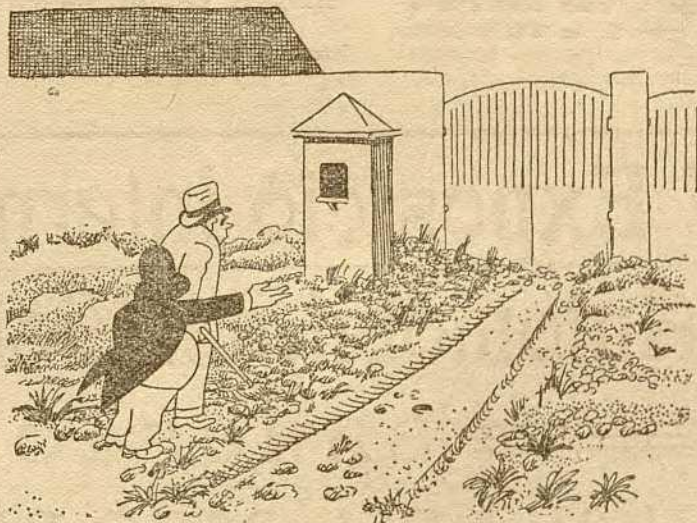
—Fii-se'n de la serietat dels federatius! Escolti i prepari's. Pel dia de Pasqua tenia jo concertat un encontre amb el «Badalon», però una setmana abans vaig rebre un telegrama de Cartagena oferint-nos nou mil pàfies si els enviàvem el nostre primer. Jo, que no sóc tonto, encara que m'esti-

gui mal el dir-ho, vaig pensar: «Enviaràs una selecció de primer i segon a Cartagena i et posaràs d'acord amb l'Humet per enviar-li el reste de primer i segon equips que es quedaven». El badaloní no va dir-me ni que sí ni que no, però ja vaig fer allò meu i vaig contestar a Cartagena afirmativament. Però l'Humet, que es veu que estava *al tanto*, en saber-ho, va i presenta una denúncia a la Federació, dient que nosaltres els enviàvem una selecció en lloc del primer equip, com s'havia convingut. Es clar que això és precipitar els esdeveniments, però jo miro la intenció, sap? I el més bonic és que ni el mateix Humet, ni en Monjo, ni en Soler, ni ningú, no va avisar-me... Esgarrifi's si arribem a anar a Cartagena! Què li sembla?

—Que no hi veig tan mala intenció com vostè vol suposar, perquè, al cap i a la fi, si vostè no havia compromès noms, podia enviar a Badalona un onze qualsevol dels vint i tants professionals que deu tenir el «Sans», i l'Humet s'hauria quedat, si no resignat, sense poder queixar-se.

—Es que jo no estic enutjat pel que hauria pogut venir. Ho estic per la intenció. Això no es fa entre companys!

—Es que, veurà, amic Guixà:

«ESPANYOLISTES» I «EUROPEUS»

—El día 1.º en el campo saldaremos nuestras ofensas.

—En quin camp?

—En el de l'«Europa».

—Ah! Em creia que volia dir en el de l'honor.

ja ha mirat la seva, d'intenció? Vostè volia enredar els de Cartagena amb la complicitat dels de Badalona, i ja li he dit que l'Humet era una persona seriosa.

—Home, la meua intenció... Veurà, cada u mira les seves convèniències, sap?

I va deixar-me plantat, no conformant-se amb el meu criteri... però això és el de menys; allò que em preocupa és que dos homes de la categoria de l'Humet i d'en Guixà, pes greu, tinguin una topada, no estant, com no està, acondicionat l'edifici federatiu per terratrèmols i altres catàstrofes de les que deixen senyal.

LA RIVALITAT SOLER - PLANTADA

Quan un home té un mal d'aquells que no tenen cura, diu la gent, amb aire pessimista, que té mala peça al teler, i en Soler es va convençent que el seu mal tampoc no en té, de cura: té mala peça al teler.

Jo, que em vanto d'ésser el millor metge per intervenir en dolències federatives, no puc per menys de donar-li un diagnòstic de caràcter greu, que dubto pugui sortir-ne. Aquesta malaltia, de la qual tant en patiren els Bergadà, Rossell, Pich i Torres Ullastres, acaba amb un *cese* com una casa. Pot tardar més o menys, però el resultat sempre és el mateix.

Al *pleno* del dimecres en Plantada ja anava a llençar l'acusació, però en Rosich, ensumant el cataclisme, va fer-se el malalt i no hi va comparèixer. Potser comprèn que és prematur provocar el conflicte...

De totes maneres, de moment sembla que en Plantada no té arguments i proves de pes per decidir els federatius a prendre un acord enèrgic. Les portes a les quals ha anat a trucar no se li han oberts, i la pròpia convicció no és prou per convèncer els altres; però com que tots, qui més qui menys, sospiten la veritat, sobrarà un petit indici perquè la dolència d'en Soler tingui el desenllaç previst i per molts esperat...

L'OBSTINACIO D'EN PLANTADA

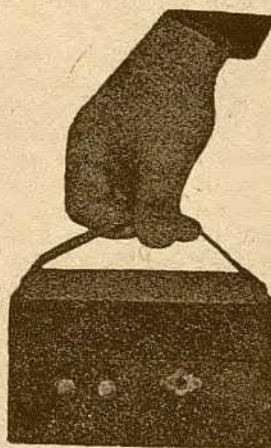
Però si per un cantó en Plantada es capta simpaties per la seva tasca purificadora, per l'altre es tira terra als ulls amb la seva tasca obstruccionista envers la reglamentació de la dependència federativa.

Parlem claret! Ell voldria que tornés en Cabot, malgrat fos deixant a recó al de les uferes fumades, i, francament, les comparances sempre són enutjoses, però... els federatius opinen que el «legislador» ja està bé a Madrid.

També va estar desencertat el Creso federatiu en allò de donar cinc centes satisfaccions a en Zamora el dia de les seleccions, mentre que als altres els en donava vint-i-cinc solament, i això li va

TRIUMPHONE

Gramophon de butxaca
La meravella moderna

Un nano amb veu de gegant. L'èxit del dia
Carrer Sta. Anna, 6
A. BADIA. - PIANOS

valer una censura de tot el *pleno*, capitanejat per en Guixà, que si no va traduir-se en un vot, fou perquè saben els projectes que té en cartera i desitgen que es portin a cap, en profit de tots.

L'HUMET ENS DEIXA!

L'aparell de ràdio instal·lat al W. C. de la Redacció, amb el seu laconisme habitual ens ha comunicat que, degut al canvi de Di-

rectiva del «Badalona», l'Humet deixa de representar a l'esmentat club.

Ho lamentem més que si ens obliguessin a pagar una factura, car l'Humet, en la flor de la seva actuació federativa, era una esperança. Ja en el primer any d'ostentar el càrrec havia assolit el títol de campió de boxa federatiu de tots els pesos i mides i havia estat detingut al camp del «Badalona» per moure avalot. Era allò que se'n diu tot un caràcter...

Amb la seva marxa queda a la Federació un buit que no s'omplirà fins que el «Badalona» envii un substitut.

Ho sentim, també, pels federatius de bona fe, i felicitem a l'enssem en Ferrer Vilches, perquè, sense adonar-se'n es troba amb un contrincant menys.

GENT NOVA (?)

En finir el present exercici, són molts els federatius que reglamentàriament, però no voluntàriament, hauran de guillar i deixar la vida de delegacions i dietes.

Es rumoreja amb una insistència que fa olor de cosa ja convinguda, que a la presidència hi anirà el Dr. Moragues, de Sabadell, i per altres càrrecs sonen els noms d'en Patxot, d'en Moles i altres noms desconeguts.

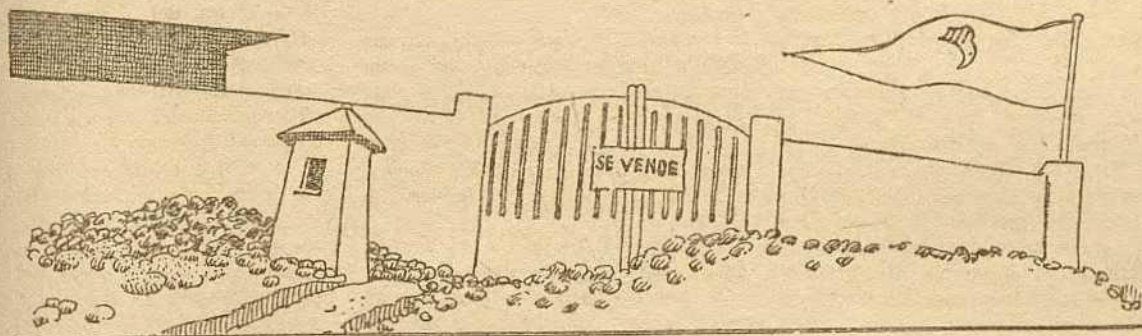
Pel que es veu, allò de *rinovarse o morir*, pels federatius és cosa passada de moda, quan, a voltes, els passats de moda són ells...

Però, ves, fes-hi *gasto*!

IRÒNIC

**V Exposició Internacional de
l'Automòbil, del Cicle i Esports**
BARCELONA
PALAU DEL PARC DE MONTJUIC
Del 27 abril al 8 de maig

Ernest Sombreros | Ernest Gorres | Ernest Rda. S. Antoni, 63

ACAMPI QUI PUGUI

Dicen que Matas, cansado de no cobrar lo pendiente, petando diente con diente sobre del campo se ha echado. Y que el pobre «Europa», viendo que el terreno se le evaporaba, veloz y ligero va buscando campo tras el Matadero.

Serían las cuatro de la madrugada, en el horizonte el astro apuntaba. Tras del Matadero, en un campo raso sembrado de espigas y culos de vaso, tomaban medidas con un aparato, con todo sigilo, con todo recato. Cuatro directivos y un ingeniero, plantando jalones, trazando senderos. Y en una libreta tomaban los datos, echando borrones como unos novatos. —Allí la tribuna, aquí los asientos;

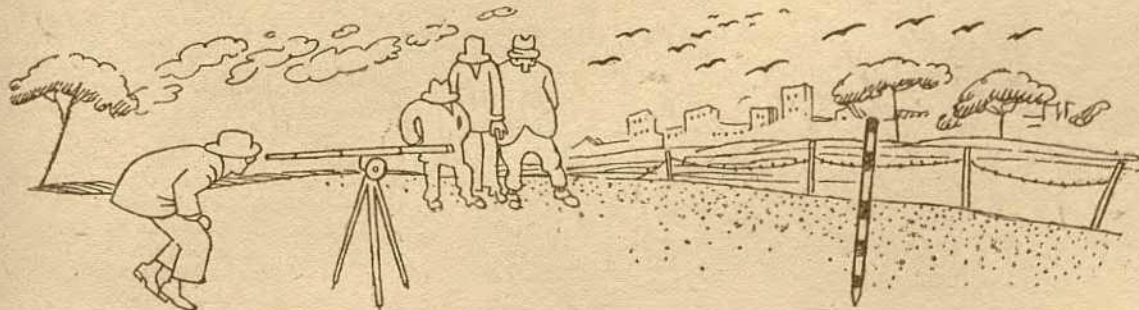
allí excavaremos para los cimientos. — Así se expresaba, con tiento y cautela, el que aparentaba más alta tutela. — Los bancos de piedra y el piso de asfalto, el juego en el fondo y el público en lo alto. Bellas condiciones de situación, podrán nuestros ases cumplir con tesón. Pues siendo empleados del escorxador, podrán entrenar-se a más y mejor. —

Serían las cinco y el sol ya picaba; un hombre con vara los baches saltaba, montañas de piedra bajando y subiendo, saltando pedruscos y siempre ascendiendo, seguido de cuatro flacos escribientes de largas narices, flacos y sin dientes. Llegó hasta la puerta del campo «europeo»;

el portero estaba en brazos de Morfeo. — Señores, no abren, por más que repico. Basta de monsergas; cerremos el pico. Levantemos acta de lo acaecido: «A tantos de tantos, estando el testigo...» — Se lanzan furiosos sobre el expediente los cuatro sabuesos con fiebre creciente. «Tribunas de roble imitando a pino, quiosco urinario de olfato mezquino...» Y así inventariando se llega al final; firma el escribiente: Fulano de Tal. Firman los testigos con pulso temblón, levantando al punto la triste sesión.

¿Es un infundio, o es la Biblia? ¿Es un rumor, o realidad? Dejad que el tiempo descubra lo amargo de la verdad. Aquí Paz y después Gloria y más allá Eternidad.

DOVA (FILL)

Mans blaquers i cutis torpós si gasteu la famosa

Crema-Tina

Parboromentol

Gran dentífric i desinfectant. — Higiene i blancor de les dents

VIVERT Vi natural escumós
Aperitiu i digestiu

El que pot la "paveria"

Això que els anem a explicar és una anècdota. Però una anècdota d'actualitat. Es tracta d'en Zamora.

La cosa va succeir deu fer un mes, quan el primer partit de l'«Español» a Manresa.

Quan l'equip de l'«Español» va arribar a Manresa, a l'estació hi havia una gentada immensa. En el mateix tren que anaven els jugadors de l'«Español» hi viatjaven els congregants d'una confraria de Sant Ignasi.

I la gran gentada que hem dit que era a l'estació, eren congregants de Manresa que anaven a rebre els seus companys. Però això que sabien els de Manresa, no havia arribat a coneixement dels jugadors de l'«Español», que es cregueren que tota aquella munió d'individus feien cap a l'estació amb l'objecte de tributar una bona arribada a l'equip de los grandes éxitos.

Demanin! Cap jugador volia ésser el primer de baixar, i a la plataforma del cotxe aquell s'hi desenrotllaren unes enfarfegadores escenes de compliment, que els que se'n donaren compte no poderen menys de celebrar amb unes quantes rialletes.

—Baja tú primero—deia en Padrón.

—No, hombre. Te toca a ti antes—li responia l'Oramas.

—Vinga, baixeu i deixeu-vos de compliments—féu en Mauri.

—Yo quiero ser el último por-

que soy el más pequeño—tornà en Padrón.

I aquests compliments duraren una bella estona, mentre del cotxe del costat n'anaven baixant congregants.

Per fi, els jugadors de l'«Español» s'arribaren a posar d'acord referent a l'orde que havien de seguir.

L'últim de sortir fou en Zamora. I al moment d'aparèixer la seva gentil figura a la plataforma, esclatà una ovació tan unànime, que fins el mateix Zamora es va emocionar i tot. Quin xàfec d'aplaudiments!

Davant d'una cosa semblant, en Zamora es va decidir a correspondre, i començà unes reverències i salutacions exageradíssimes, que tingueren la virtut de produir un altre excés de rialles als que sabien de què anava.

I quan en Zamora era al moment culminant de saludar als que eren a la mateixa direcció de la porta de sortida de l'andana, va adonar-se, amb estupefacció, que la gran gernació s'anava allunyant cap el carrer, i que, amb tot i estar d'esquena a ell, seguien aplaudint.

Als pocs moments l'andana restà gairebé deserta. Sols quatre badocs, els representants del «Manresa» i els expedicionaris.

Llavors es va aclarir tot. La gran gentada no hi anava pels de l'«Español», sinó per rebre els congregants, i la gran ovació que es-

clatà casualment quan en Zamora aparegué a la plataforma, anava dedicada a la bandera dels congregants, que en aquell precís moment sortia del departament del costat.

No cal dir que l'astorament del guardameta nacional arribà al seu màxim, i que el jolgorio entre els companys fou dels bons.

I sort que en Mauri i en Yurita procuraren calmar-li els nervis, car, del contrari, aquella memorable tarda dels 4 a 4 hauria tingut ressò en els anals del futbolisme manresà.

DIFUNT

GRAFIC-SPORT

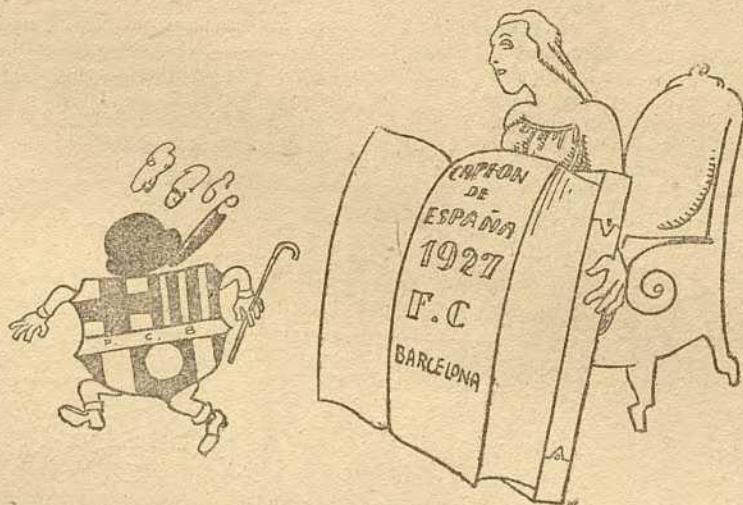
Es la revista que interesa a todos

Al pas que anem...

Al pas que anem, i amb la fuga que des de fa algun temps s'ha ensenyorit dels nostres asos, referent a les ganes d'impressionar uns quants metres de cinta, no ens estranyaria gens de trobar (i això en el dia menys pensat) en la fulla d'espectacles de qualsevol diari un anunci de pel·lícules esportives que ens deixés electrocutats. Per si això s'esdevingués, procuraré tenir-los previnguts, i a tal fi els encolomaré un programa cinematogràfic-esportiu que segurament no els agradarà, però que a mi (modèstia a part) em farà molta gràcia, car així hauré complert amb el tràgic deure d'omplir uns quartells a canvi d'un plat de fàisa rostit (1).

Si són servits:

«Aristocráticos salones «Kikoff y Plongeon». Los predilectos de familias deportivas. Orquesta de negros auténticos dirigida por el maestro Montesinos.—Hoy tarde y noche. Último día de este espeluznante programa: «El conquistador», comedia sentimental, creación del genial actor Ricardo Zamora.—Emocionante asunto dramático titulado «Inocencia», interpretado por el pequeño gran artista Llorens.—La superproducción de gran risa «El encanto de un charleston», sublime interpretación de Padrón. La gran comedia de asunto originalísimo que lleva por título «Una aventura en un taxi», por el «aso» del cosmético Alcázar, el preferido

«EL BARCELONA» EL DE LA CONDENSADA

—Quines ganes d'escarrassar-s'hi, si això ja està escrit.

(1) N. de la R.—S'ha acabat allò de les mongetes!!!

de las niñas románticas.—Mañana lunes, insuperable programa con tres selectos estrenos: «El rey de los bandidos», asunto terrorífico de gran interés por Planas, el preferido de los conductores de tranvía; «El cazador de dotes», emocionante novela de un hombre moderno por el sublime actor Estruch. La curiosa película de asunto humorístico «Un mono en la selva», deliciosamente interpretada por el célebre Cros, y la bestial película cómica «Los secretos del harem», por el gran cómico Perico Serra.—Precios popularísimos.»

Que tot això és una solemne bestiesa? Ja en parlarem d'aquí uns quants dies, volguts llegidors.

EL «SERENO» DE L'ALTRE BARRI

CALLICIDA
DEL DR. PIZA
ULLS DE POLL, DURÍCIES, VERRUGUES
Tub 125. VENDA, PLÇA PI, 6. FARMACIA

L'enquesta sidralista ALCANTARA

Principal tret del meu caràcter: Según las circunstancias.

La meua especialitat: Aplicar el cloroformo.

El meu defecte principal: «Mis Memorias».

Cosa que més em diverteix: Las reapariciones y la gripe.

Esports preferits: Futbol y automovilismo.

Beguda preferida: Los cock-tails.

Menjar preferit: Todos los de fácil digestión.

Diari d'esports preferit: El Gráfico-Sports.

Jugador que més admiro: Samitier... a pesar de todo.

Jugador que més admiro del meu club: Sagi-Barba.

Artista de cinema preferit: Todos los americanos y las americanas (1).

Cosa que detesto més: La individualidad en el deporte futbolístico.

Faltes que m'inspiren més indulgència: Las del equipo contrario.

Animal preferit: El canario flautista.

Còm voldria morir: De un exceso de ácido sulfuroso-bicarbonatado-sódico, seguido de un ataque lento-permanganatado de llongalitis aguda.

EL «SERENO» DE L'ALTRE BARRI

(1) N. de l'A.—Las americanas las prefiero bien hechas.

H O C K E Y

La subscripció per anar a Oviedo els nens de l'«Universitari», va quedar closa amb les cent peles que va donar en «Pady» i les cent d'en Lobo, tots dos jugadors del «Polon».

Gràcies a Déu que un dia a la vida n'han fet una de ben feta!

El senyor Carbó, del Comitè, va presentar la dimissió, i no la hi varen admetre. La va tornar a presentar, i tampoc la hi admeteren. Va tornar-hi per tercera vegada, i aquesta no hi trobaren inconvenient i la hi acceptaren. Ara resulta que el senyor està tot enfadat, perquè diu que no la hi tenien d'admetre per res.

Els de Tarragona n'han tingut una gran alegria i han felicitat els del Comitè.

S'assegura que en Bayó, el primer dia que arbitri ho vol fer ben desastrós, per veure si, a imitació dels partits de futbol, li tiren calderilla i així poder comprar-se un escut de l'«Universitari», en substitució del que va regalar.

Hi ha obsequis molt inoportuns.

El campionat de segona categoria ja és a la segona volta. A davant hi va l'«Universitari A», que no ha perdut cap partit. Després el «Terrassa», el «Junior» i el «Barcelona A», que s'ha classificat per xamba.

En Caralt, del «Junior», va al «Barça». En Costabella, del «Gimnàstic», també va al «Barça». I els germans Webb i en Massana, de l'«Universitari», també anirien al «Barça» si els volguessin.

Visca els canvis de samarreta!

El «Catalunya de Les Corts» s'ha passat au gran complet al «Galenon». L'«Universitari C» també es passa al «Galenon».

No sabíem que fessin collecció de pepes.

MONTFALCON

Quadros
Gravats
Marcs
Mottlures
Tapissos pintats

BOTERS, 4
(final Portaferrissa)

En Nubiola és tan dolent escrivint com jugant. En Bufalà és tan dolent com pàvero. En Novellas és una calamitat. En Castanyé no ho ha fet mai bé. (En vers i tot.) En Franco i en Conde tot just n'aprenen. I en Massana és el més dolent de tots.

I, a pesar de todo, van davant!

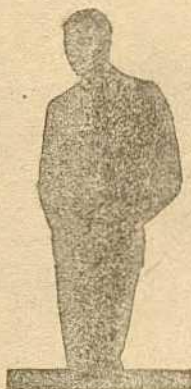
Calculin els altres si en seran de dolents!...

El campionat de la temporada

el baten indiscutiblement nostres ja famosos trajos des de 150 pessetes confeccionats amb els millors gèneres

Oferiment excepcional

Americana xeviot i pantalon franela, gustos anglesos 100 pessetes

LA MODA ANGLES

Plaça Sta. Anna, 25 - BARCELONA

AL «NUEVO MUNDO»

Un altre pie, d'aquells que fan escruixir el calaix de la taquilla, i un altre èxit deportiu que pot apuntar-se l'organització «Palace».

El plat fort, que més bé va ésser un entrant de poc aliment, corria a càrrec de l'Arnau i d'en Lorenzo, pel campionat de Catalunya dels mitjans, i precisament aquest combat va ésser l'únic «però» que va tenir la vetllada. Amb poc estil, poca combativitat i poca lleugeresa, en Lorenzo és digne company dels López, Ortiz, Ben Yussuff i tota aquesta sèrie de mitjos que patim. En canvi, l'Arnau, lluitant contra l'alçària del seu contrincant i l'estrambòtica guàrdia, va demostrar més coratge que encert, adjudicant-se la victòria per punts, molt lleugera victòria, i passant a ésser flamant campió de Catalunya. Que per molts anys!

El combat màxim de la vetllada fou el disputat entre en Ferret i en Tejeiro. Al francès ja el coneixíem de la nit que va combatre amb en Mestres, i ens va convèncer que no és dels que se'ls arronça el melic davant els homes de punch. Ell en té menys que en Cola, però fa feina de valent i contra amb una precisió que en Tejeiro podria donar-ne referències. En Tejeiro va fer tot un senyor combat cos a cos, car a distància anaven mal dades per ell, i fins va fer passar moments d'angoixa al gavatx, essent declarat vencedor, molt justament.

Els dos galls Higes i Compte, feren un aferrissat combat, i si bé fou declarat nul, l'avantatge de punts afavoria en Compte de bon marge. En canvi, en Martínez Fort i en Martínez van avorrir-nos en un combat «embarullat», que fou guanyat pel primer, un xic menys dolent que el seu contrari.

L'Ortiz i en Próspero van fer un bon combat, en el qual va ésser declarat vencedor el primer, i com a «teloneros» lluitaren l'Oroz i en Sánchez, imposant-se des del primer round el joc de l'Oroz, que més era joc de bastos, per la lleinya que repartia. Va guanyar per «no-cau» a la quarta represa.

Com he dit abans, una vetllada excellent, que demostra mà dreta i voluntat per part de l'organització.

I fins una altra...

X.

FLATUS

En Ferrand, després de rebre del carpó, es va fer radiografiar la mà.

I va resultar que tenia un os trencat.

Això ha tranquil·litat a tothom.

Per evitar comentaris enutjosos i brometes de mal gust, va tenir la precaució de no fer-se radiografiar un ull de vellut, tres xiribecs, un blau i sis macadures sense importància que també influïren en la seva derrota.

Quedar bé no costa res.

En Rayo està aclaparat.

Els seus admiradors no troben la manera d'aconsolar-lo.

Ara només faltaria que en Tejeiro es destapés i en lloc d'animar-lo li acabés d'enconar la herida.

S'imposa una tornada a Amèrica a cuita-corrents, i el passat, passat.

No sols d'il·lusions viu l'home, vet aquí!

La propaganda preliminar del combat Delaney-Uzcudun, ja està engegada.

En Delaney no pot boxar amb l'Uzcudun si vol conservar el títol de campió del pes mig.

En Delaney renuncia el títol per tal de poder boxar amb l'Uzcudun.

L'Henney cada dos dies va a l'hospital a curar-se una costella.

L'Uzcudun es compromet a torrear un vedell.

No espermetrà als espectadors acostar-se al ring perquè no prenguin mal.

El resultat ja se'l poden pensar. Una victòria per punts i una mà dreta lesionada.

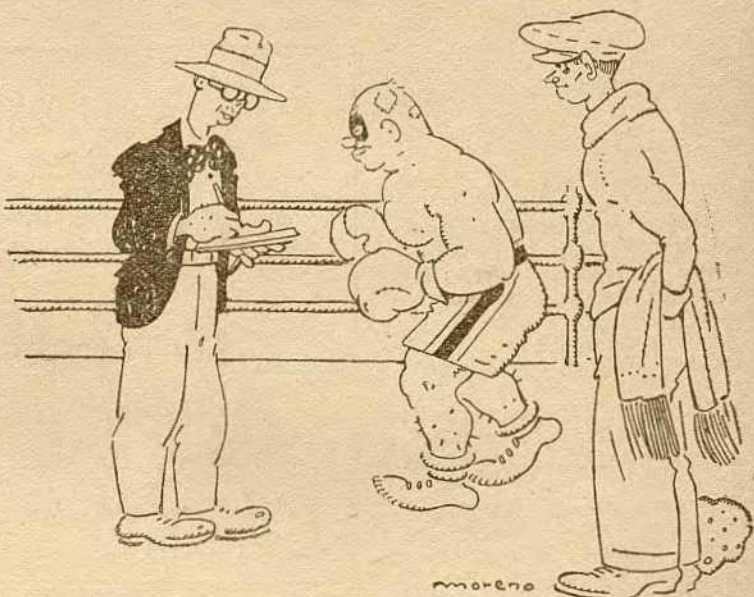
Beeeeee! Beeee!

Sombreros = Gorres = Boines

SEMPRE LO MES NOU I A PREUS LIMITATS

LA SOMBRERERIA DE TOTS

4, Ronda Universitat, 4, tenda

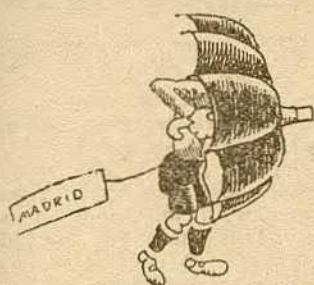

—Quin ha estat el dia més desgraciat de tota la seva vida de boxador?

—El dia del meu primer combat.

—El va perdre?

—No, senyor; vaig conèixer la meua dona.

FUTBOL

El «Madrid» sucumbeix embotellat, sense poder-se destapar

LES BURLES SON COM LES PROCESSIONS :: ::

Els guetos, que, segons tinc entès, tenen la mà trencada amb això de donar consells, repeteixen molt sovint aquest adagi: «No feu moleta de ningú, que les burles són com les processons», i per aquesta vegada els guetos no han desmentit la tradició d'infal·libles que els envolta.

Els madrilenys han abusat excessivament d'un to de superioritat i commiseració en parlar de l'«Europa», ja des dels encontres amb el «Cartagena» i el «Castellón», i aquest to de suficiència va fer creure a molts que l'equip merenga era una cosa que feia respecte.

Vingué després la victòria de Chamartín i llavors els plomífers de per allà, malgrat reconèixer una actuació poc afortunada del nostre representant, afegien que el vencedor havia estat molt per sota del nivell habitual, acabant els comentaris amb declaracions dels jugadors madrilenys, que, poc més o menys, deien que venien a passar un dia de camp al Guinardó, o quelcom per l'estil; però, fillets meus, la realitat és sempre una cosa empipadora pels que viuen d'il·lusions, i aquesta vegada la realitat ha estat l'encarregada de posar les coses en el seu lloc, convertint allò que hauria estat una derrota a seques, en una gesta tan adversa com ridícula, tan humiliant com merescuda...

LA CIENCIA DELS «EUROPEUS», LA PACIENCIA D'EN PENÀ I LA DEMENCIA DEL PUBLIC ::

Tan bon punt en Fausto Martín va tocar el xiulet per autorit-

zar els primers quaranta, cinc minuts de patiment, l'«Europa» va situar-se en el terreny del contrari i, contravenint tots els articles de la llei de propietat, va operar a casa dels altres com a casa pròpia, i això que jurídicament en diríem *allanamiento de morada*, futbolísticament en diem domini absolut o embotellament, com vulguin. Però en Peña, que, per les mostres del diumenge, no arribarà a prendre a en Job el campionat de paciència, va començar a repartir estopa quan podia, i quan no, parant el joc amb unes mans que sols fan gràcia quan les fa el nostre Sami. Però l'«Europa», amb una constància digna d'un col·laborador espontani, va seguir atacant amb tanta insistència, que cada jugada acabava amb un «ai de què!», però, dissortadament, d'això no passava.

Vàrem anotar uns xuts d'en Cros i de l'Alcàzar que feren botar de les cadires a més d'un espectador, i unes passades i unes combinacions que, d'ésser fetes sobre paper, s'haurien convertit en dibuixos d'adornament, per a brodat de tota mena.

MARTINEZ? DIGUEM-LI PROVIDENCIA :: :: ::

Monumental! Aquest nom que serveix per distingir una plaça per a curses de braus, sortia de la boca dels *gatos Félix* que presenciaven l'encontre. Res, res de noms cridaners: en Providència és un excel·lent porter, del millor que consta en les nòmines dels clubs, però no és capaç de fer dues vegades allò que va fer el diumenge, car si així fos, en Ricardo tant se valdria que es retirés i es dedicés a pescar amb els dits. Entre ell, la Providència i la xamba, van impedir que el marcador del camp de l'«Europa» es declarés en vaga forçosa, per manca de números.

UN GOL DE XURRO I UN ALTRE DE PENAL ::

Quan les coses no surten anant pel camí recte, és disculpable el

que hom accepti recursos i *trucs* per aconseguir-les, i això és el que va succeir al camp de l'«Europa». Com més bé jugaven els nostres, com més atacaven, més aviat es treien els madrilenys el perill de sobre, però per damunt de nosaltres hi ha les compensacions, i així no és d'estranyar que el gol que no s'aconseguí com a fruit d'una bona jugada, s'obtingués en una de dolenta. Una caiguda d'en Cros, que desorientà en Martínez fent-lo estirar cap a l'esquerra, i un xut d'en Bestit, mal empalmat i tot, cap a l'angle oposat, i ja tenim el primer gol de la tarda.

Unes mans declarades dins l'àrea dels brams i ja tenim el segon gol de penal, i com que el fi justifica els mitjans, tots vam celebrar els dos gols, sense mirar si havien estat vistosos o no. Al cap i a la fi, al marcador com al cementiri, tots són iguals: potents o gols brillants, i pobres o gols de penal...

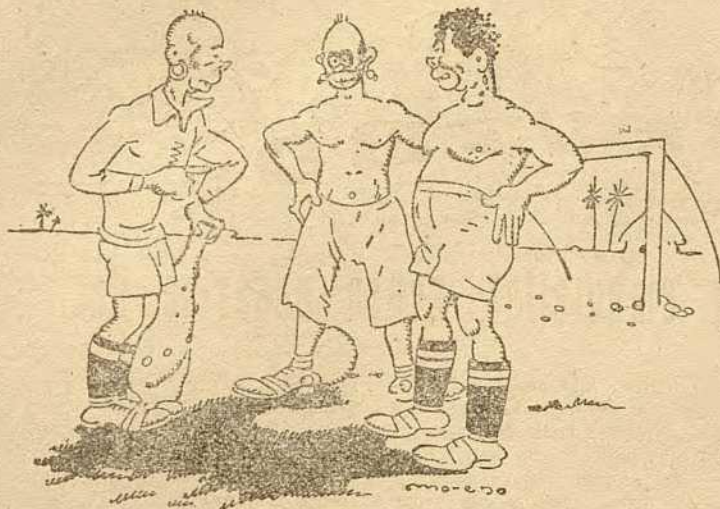
PERQUE ELS D'ALLA NO DIGUIN :: :: :: :: ::

Però com que sempre resulta empipador el que, després d'haver guanyat un encontre, et diguin que la victòria és deguda a un gol de xurro i a un de penal, màximament tractant-se dels de referència, vet ací que els de l'«Europa», després dels dos primers gols, varen apretar de ferm, com si talment estessin a zero. Dins el seu ésser sidralista, aquells dos gols eren vàlids per una victòria material, mai per una de moral, i quan les ganes de demostrar el que hom val piquen, millor que rascar-se és anar per feina, i així no és d'estranyar que l'Alcàzar, després d'una sèrie de jugades, fes entrar

SASTRERIA DERBY
PLAZA REAL, 16

GRAN REBAJA EN LOS PRECIOS
Trajes a medida desde 90, a 200 pesetas

Hotel del Centre
63, Rambla de Sant Joan, 63
TARRAGONA

ENTRE ANTROPOFAGS

- No hi ha res tan bo com la carn de resli després d'un partit.
- A mi m'agrada menjar-me's **abans** del partit.
- I per què?
- Perquè tenen la pell de gallina.

la bimba per l'angle esquerre, d'un xut rabent.

El quart i darrer va aconseguir-lo en Bestit, també assolit brillantment.

EL GOL DELS MADRILENYS :: :: :: :: ::

Encara que sembli impossible, els àrbitres, malgrat tenir el cor endurit com el cap d'un federatiu, car les pròpies tragèdies els torren insensibles, també s'enterneixen de tant en tant, i en Faust Martín, en pensar en el ridícul que feien els madrileny, s'emocionava, i si no sanglotava era per por d'empassar-se el xiulet. I qui no fa un favor una vegada a la vida? I més si aquest favor ja no pot perjudicar a ningú! I magnànim i compassiu, en veure que davant el gol d'en Florensa els madrileny feien de les seves per aconseguir un gol, va girar-s'hi d'esquena, i quan va sentir el crit de «gol!», va semblar-li que es treia un pes de sobre. Els havia evitat la vergonya de tornar a casa sense cap!

I quan sigui vell podrà contar a la guixalla, que una vegada, allà a Barcelona, va fer una obra de caritat, contra el parer de trenta mil persones...

CROS, PELAO I ALCAZAR :: :: :: :: ::

Reus, París i Londres és una trilogia d'importància, però és un joc de criatures comparada amb la que formaren els tres jugadors esmentats. A ells deu l'«Europa» la gran

victòria, fent un joc tan intel·ligent com pràctic, tan ple de braó com encertat.

Preguem perquè l'actuació del diumenge es repeteixi per donar victòries a l'«Europa» i augmentar el nostre prestigi futbolístic, ja tan consolidat, que la nostra superioritat ens permetrà aviat anomenar «infantils» o «quarts equips» als campions regionals que ens visitin, sempre i quan facin exhibicions similars a la dels madrileny.

I els infantils i quarts equips que em perdonin per la companyança.

IRÒNIC

Per acabar de fer el pes

Després de veure l'atac a gol sostingut per la davantera de l'«Europa», no tenim cap inconvenient a declarar que en Peña, de «penya» s'ha convertit en *pedrusco*, que l'Uribe perforant és una mena de bolado en dia d'humitat, que en Martínez si jugués a la rifa amb tres sorteigs es retiraria amb un passament que donaria goig de veure, i que el «Ma-

drid», en conjunt, jugant en el grup de promoció, faria estralls.

Amb l'encensari a la mà no ens ve d'aquí declarar solemnement que en Cros es va auto-eclipsar i que aquella manera d'arreglar les pilotes fent cullera amb el peu i passar-les al mil·límetre als extrems, no ho saben fer ni els xinesos.

Els socis de l'«Europa», en contemplar el reeiximent del seu equip, varen sofrir una sotragada tan forta, que, si no els deturen, cobren el reflí de calderilla, malgrat haver-ho fet amb una certa discreció, molt elogiada en un país de cafeteres col·legiades com el que trepitgem.

Les declaracions que poguérem arreglar després del partit, són les següents:

En Matínez ens digué:

—No les sorprenda que estic en Babia, pero es que he llegado a parar tanto, que yo mismo he quedado parado. Si esto no es auto-sugestión, haga el favor de decirme qué es. Pero no me diga que es chamba.

En Pelaó, que es passejava amunt i avall del vestidor amb una corona de llorer al cap, amb l'energia que el caracteritza ens digué:

—Ja tenim *cohesión*! Ara només ens manca potra i que la porta contrària no escupi les nostres pilotes. Estic tan segur que arribarem lluny, que ara mateix em vaig a jugar un duro que guanyarem el desempat. He dit un duro? Doncs posi sis rals i dirà la veritat.

Com que ens va venir a tomb una família de socis de l'«Europa» composta d'un pare que portava una criatura a coll i una mare que arrossegava un vailet de la mà, reproduïrem un tros de conversa:

Pare.—Demà mata un pollastre i convida als del segon, que ho celebrarem. Ansia, noi, que menjarem pollastre, demà!

Noi.—Per què, pare?

Pare.—Vatualisto!... Perquè ha guanyat l'«Europa», home! Que no ho has vist com feien gols aquells que anaven vestits de blanc?

Noi.—Pare, jo vull una serpentina.

Pare.—Rellamp de criatura! Un altre dia no hi vindràs al futbol.

Noi.—Jo no hi vull tornar, pare!

ELS LUBRIFICANTS AMERICANS IMPORTATS DE

PENSILVANIA, U.S.A.

"SILKOIL" SON ELS PITJORS

Representant VIGENS PIERA

MAGATZEMS I OFICINES

Consell de Cent, 265 : Tel. 4824-A : Barcelona

COPEs I MEDALLES
per a concursos d'esport
i objectes per a regals

La Casa millor assor-
tida i que ven a preus
més limitats

GRIFÉ & ESCODA
FERNANDO 36

Pare.—Mac...!
Mare.—I deixa'l estar, home!
Què sap la criatura!

Pare.—Es que a col·legi ja li ho
haurien d'haver ensenyat que en
Cros és el millor davanter-centre
i en Pelaó l'eje de l'equip, i que
som els únics que tenim *cohesión*!

No reproduïm més tros perquè
el pare se'n va anar de la llengua
dient pestes dels *hermanos* perquè
en lloc de doctrina no li ensenya-
ven a respectar el club del seu pa-
re.

Seguidament empengueren en
Perico Serra.

—Ens han estafat un penal i un
gol, però quan he vist que l'*score*
assenyalava 4 a 1, encara els en
hauria regalat un parell.

En Fontanet, que es sostenia a
força d'aiguanaf i aigua del Car-
me, car l'emoció el tenia trasbal-
sat, exclamà:

—A...a...a...acostumats a guaa-
yar moralment, una victòria ma-
terial m'ha commogut. No em di-
gui res més, car ja poden veure en
quin estat em trobo.

Tot era *jolgorio* i alegria.

Manca encara un partit de des-
empat. Es guanyarà, o es perdrà?
No ens agrada fer pronòstics. Pe-
rò, sigui quin sigui el resultat, ha
quedat ben patent la superioritat
de l'«Europa» i demostrat que el
«Madrid», amb la lògica a la mà,
no el pot guanyar.

Una vegada demostrat, retirem-
nos discretament i anem a descan-
sar, que ja ens ho mereixem, des-
prés de l'esforç que representa l'es-
criure les ratlles anteriors.

DOVA

L'ESTISORA
SALMERÓN, 89

Gran oïo i elegància
Sempre les últimes no-
vitats :: En casos urgents
trajos en 8 hores

CASA DE CONFIANÇA

EL GOL

En Carrasco va arrencar tot sol.
Es va passar a tots els mitjos i
defenses que li barraven el pas i
va xutar fluix, molt fluix, i al
mig de la porta, i en Plattko ni
s'hi va amoïnar. Això va passar
cinc minuts abans d'acabar-se la
primera part.

LA SEGONA PART

Les reformes a l'equip del «Bar-
ça» són coses de molt efecte. L'Ar-
nau es va posar defensa, en Sas-
tre mig-ala i en Piera interior.
Demanin! Amb tot i això, com
que els mitjos feien aquella mena
de coses tan estranyes, es va do-
minar tota la part, però no n'hi
varen haver de cuits.

EN JESUS

La Sagrada Escriptura ens diu
que Jesús va ressuscitar el dissab-
te de Glòria. Però el Jesús de Se-
villa va esperar el dissabte sobre,
o sigui el dia abans del partit, i
va fer una cosa fantàstica.

ELS NOSTRES

En Plattko, fora del gol, bé.
Els defenses, també bé. Els mit-
jos, regulars. I la davantera... *bue-
no*, deixem-ho córrer. Val més.

EL PUBLIC

Es va portar d'una manera in-
decent, ja que a més de cridar a
favor dels seus, esbrancava sense
més ni més als nois del «Barça».

L'ARBITRE

El enyor relli va veure que si
feia l'imparcial hi perdria diners i
freixura. Doncs el millor que po-
dia fer era afavorir els de casa. I
així ho va fer.

XUMBA

El «Barça», a Sevilla, es deixa pegar per la mínima diferència

(Del nostre enviat especial)

EL «TIMO» DE L'ARNAU

A Sevilla són la mar de vius.
S'hi va presentar a mitja setmana
un individu exhibint una targeta de
l'Arnaú, i el varen prendre pel
mig-ala del «Barça», obsequiant-lo
amb xefis i vermutx d'honor. La
xirinola fou de les que fan època.
A darrera hora, quan arribaren a
Sevilla els jugadors del «Barça»,
aquell Arnaú falsificat va desapa-
reixer i no l'han vist més.

Això a Sevilla no els passarà
mai més. Perquè encara no senten
parlar de coses d'aquestes, ja di-
uen: «Cuidado con el timo de Ar-
naú».

ABANS DEL PARTIT

Els barrets de palla amb cinta
blau-grana que exhibien els jua-
dors del «Barça» pels barris sevil-
llans es feren cèlebres. Aquells pe-
seteros carregats de jugadors del
«Barça» feren molta gràcia. Els

piropos d'en Sastre a les nenes se-
villanes donaren el cop.

Don Arcadio, marcant de trajo
d'etiqueta, va ésser l'admiració de
tots els sevillans haguts i per ha-
ver. Aquell senyor que portava una
mona com una catedral, que va
confondre el noi Muntané amb la
Giralda, i volia pujar fins el cap
d'amunt amb ascensor, va ésser el
no va más. En Forns, fent-se pas-
sar per en Plattko, va donar la
sensació de la super-paveria. Ah!
I la gana d'en Sastre va ésser el
truco de l'època.

SOM-HI!

Es va començar el partit després
del canvi de rams i d'ésser rebut
el «Barça» amb una xiuladeta tan
unànime com interessada. El pú-
blic es portava divinament a fa-
vor dels seus, i encara el «Barça»
no agafava la pilota, la bronca era
de pronòstic.

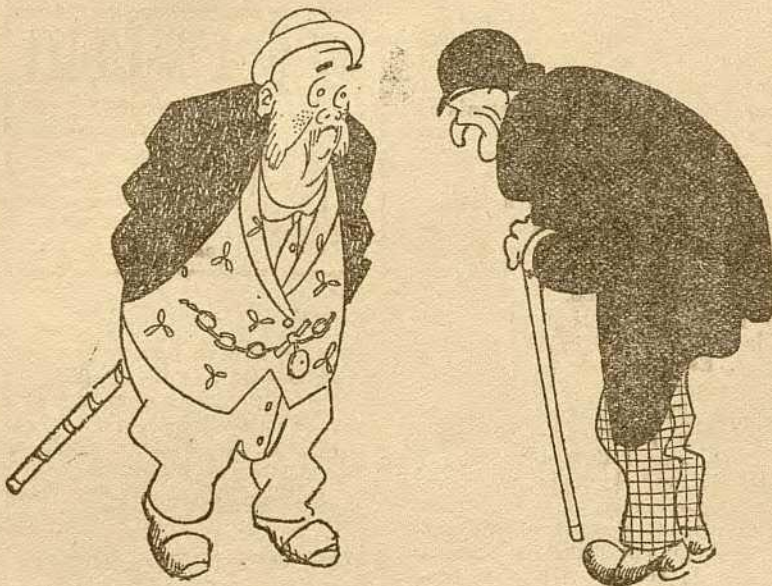
EL PRIMER TEMPS

La primera part va dominar el
«Betis» perquè els del «Barça» ju-
gaven només regularment, i per-
què la davantera va quedar desco-
hesionada perquè en Piera es va
tenir de posar defensa, ja que en
Planas, que jugava en lloc d'en
Muntané, es va lesionar.

Calcats
RASPAI
Portaferrissa, 13
Barcelona

CICLES
J. BENEDID
Telèf. 243 A. — Aragó, 270
ESPORTS

—Ens fem vells, senyor Quim!
—Què diu ara, sant cristià? Que no ho sap que l'altre dia va reaparèixer l'Alcàntara?

ATLETISME

A LA PUEBLA HI HA UNA VINYA... I EN PALAU, EN TÀPIES I EN GIL HI FEREN UNAEXCURSIO DE VISITA (?)

Enlluernats encara per aquelles autoritàries notes de la Federació que *terminantemente* prohibien l'anada de cap atleta a la illa daurada i després ho autoritzaven *siempre y cuando no se corra más de tres mil metros*, ens enfilàrem dalt d'un triplano i, pagant-lo bé, com és el nostre costum, li ensenyàrem també la direcció d'aquell poble que molts han pres per una mina sense explotar.

En Palau un dia ens confessà:

—No torno més a La Puebla si no augmenten la paga.

I com que l'altra vegada li van donar cent *sevillanos*, per força havíem de creure que l'haver-se decidit a traspasar el *charco* ho feia per més.

Doncs, com els deia, amb el meu triplano vaig airejar dues hores, després que els atletes, acompanyats del «rei del xarleston», membre del Consell Federal, havien

deixat Barcelona a bord del «Jau-me I».

Em vaig posar al primer pis del triplano, i deu minuts més tard ja trobava la nau que portava els *amateurs* catalans.

Volia, des de la meua posició, fer un interviu a en Palau, que, per ésser el més llarg, el vaig veure primer; però com que el que ell em diria ja m'ho sabia de memòria (perquè ja he llegit les seves declaracions de quan hi va anar l'any passat), vaig desistir del meu intent. I mentre ells, bocabadant amb l'espectacle que oferia el meu *pájaro* de 4,000 HP., jo, ben amagadet, sense que ells em poguessin veure, els anava observant i escoltant amb un aparell *recogevoces* que de Marts em vaig fer venir.

El nano Gil no acabava mai de canviar la pesseta i només feia que ploriquejar, mentre que en Tàpies es rumiava de quina manera podria canviar l'any que ve.

I només feia que preguntar a en Palau:

—Què et sembla? Hi seran les cinc centes, al «Barça», aquest any?

—Home, noi, és allò, saps?... De totes maneres, ben treballat, probablement. Per més que en Trabal vulgui, no ens podrà fer la guitza. A més, que ja sembla dels nostres.

El «rei del xarleston» s'ho mirava tot embadalit i els deixava, mentre s'entretenia a tirar pa als peixos.

En «Doro», el popular «Doro» (que jo, molt lamentablement, m'havia oblidat de fer constar que també viatjava amb ells), els mirava amb enveja.

—Qui pogués ésser *amateur*!—exclamava.—Això d'ésser professional no dona pas tant, com vosaltres. He de treballar la requalificació. Què et sembla, Palau?

—Sí, home, sí!—deia aquest.—Tu, l'any que ve, amb nosaltres.

—Bé, bé; deixem això i tractem això d'aquest viatge, que és el que per ara a mi m'interessa més del que et sembla—digué en Palau a en «Doro» Pons, que pel que es veu, d'ençà que està desqualificat com a professional, es dedica a la *trata* d'atletes.

—Les condicions vols saber? Doncs bé. Com ja et vaig dir l'altre dia a Barcelona, us en donarem tres centes... que no siguin sevillanes, i totes les despeses a càrrec dels organitzadors. Però això sí, heu de seguir les meves instruccions. Ja veuràs: tu, Gil, i tu, Tàpies, veniu aquí també, que us ho explicaré. Allí a Màl·lorca els pagesos són molt fanàtics, i amb les curses s'hi juguen els quartos. Donc bé; com que convé que qui guanyi quartos sigui els organitzadors, nosaltres us direm més o menys quan heu de guanyar o perdre la cursa. Ja veureu: tot serà segons com es presentin les apostes. I d'aquesta manera els pagesos, tan contents i perden totes les apostes. Ho enteneu bé?

—Sí, home, sí!—respongueren tots a cor.—A nosaltres vinga les peles, i el demés tot són trons.

«Tot sigui pel bé de l'esport», vaig dir jo des del meu amagatall.

—Però ara se m'ha acudit una

Camp de futbol

situat en la carretera reial de Coll-Blanc, amb gols, s'arrenda Raó Passatge Costa, 8, 2.º, 2.ª

Policlínica LA CREU

Carrer de Sant Pau, 40

UROLOGIA: Curació ràpida per mètodes moderns

cosa. I aquesta llaua que porteu i que li dieu Amigó o «rei del xarleston», quin paper hi pintarà com a representant de la Federació?—va dir en Pons.

—Es un bon xai. Aquest amb què li pagueu el viatge, estarà content—deia en Gil.—Però, això sí, no li doneu metàl·lic, perquè és capaç de fer com els pagesos: que se'ls jugui.

—Res, home, i si c'est titielle nous fa nouse, les peixes tindran pour manger—confirmà en Tàpies, que probablement no recordava si era al seu poble.

Devien ésser cap allí les deu del matí quan el vaixell atracà. Una gran gentada aplaudí els amateurs catalans, mentre al so d'un xarleston tocat a honor del rei de l'Idem desembarcaven en Palau, en Tàpies, en Gil i l'Amigó.

Jo no volia veure pas res més. En tenia ja ben bé prou, i tot girant el gegantí triplano, vaig fer el viatge de tornada en menys de dos minuts trenta cinc segons dos quints. Si això ho pogués demostrar, reclamaria el *record*; però no volent-ho fer, o no podent, és allò, sabeu?, m'he de contentar amb els records que els malloquins em donaren els atletes que l'any que ve hi vulguin anar.

I mentre la Federació, tan sobirana com sempre, no permete *correr distancias superiores a 3 kilómetros*, però no diu res si un amateur o tres van cobrant com sempre.

Després d'això, l'acabóse, i després... després el maquiavelisme d'en Trabal.

Si allò del Comitè Federal en dieu *perfecta Federació*, que baje... etc., etc.

EL CABILENY

Protegeixi les seves cames...

sense molèsties. Usi nostre embonatge elàstic VARIX, pràctic, senzill i econòmic. Demani avui mateix detalls a

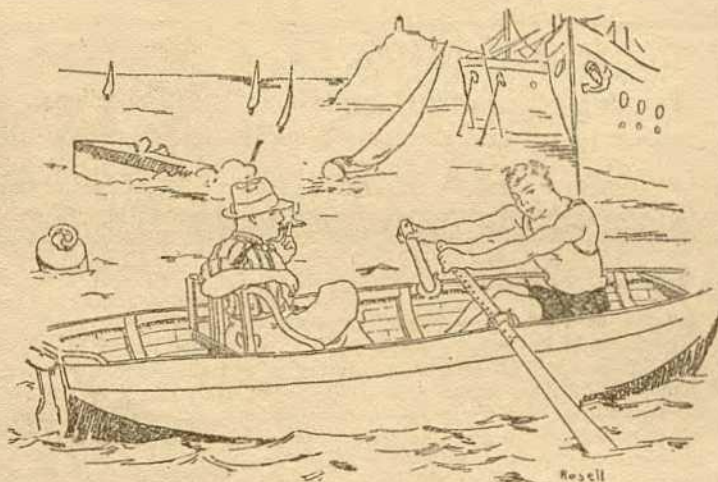
CASA SABATÉ

Especialitats Ortopèdiques

CARRER DE FERRAN, 24

:: BARCELONA ::

Gran assortit en Embonatges, Suspensoris, Turmelleres, i Genollers elàstics per a Sportmen

—I de què li ve aquesta afició a bogar?

—Caram! Doncs, perquè la meua mare era bugadera.

DE TOT CATALUNYA

DES DE SANT BOI

El dia de Pasqua, el nostre primer va demostrar als mataronins que encara estan verds per tractar-se de «tu» amb ells. Varem perdre per 4 a 1, que no és reflexe de la superioritat dels contraris.

De totes maneres, no puc per menys de reconèixer que semblava que portessin la «mona» atravesada, i és que els de la «Kunta», per divertir-se ells, no planyen els víctimes «llegeixi's (jugadors)» ni en les diades, fins que en Cándido s'empipi i els canti les quaranta.

El «Niñu», l'Alsedà de Sant Boi, no n'encerta ni una. La reclamació dels punts al «Vilanova» li ha anat a l'aigua. I és que ell mai no tindrà per la Federació les simpaties que fan guanyar les apel·lacions. De tant tractar amb sabates de futbol, m'enteneu?... I per allí s'ha de fer l'ull viu.

K. MELL

DES DE BADALONA

El «Marraneto» guilla, seguint les petjades d'en Lluís i en Candro, cap a l'«Europa». Quan hagi fet alguna de les seves «marranades», a ben segur que els «europèus» s'estiraran la «pelussera», pensant que les deu mil de l'ala no hauran estat tan ben empleades com es pensen.

Les admiradores del «Marraneto» estan tristoies; menys mal que l'adquisició d'en Gauchia les aconsolarà, ja que l'ex-porter gironí és un fulanet la mar de sandunguero i que sap prodigar un bé de Déu de miradetes que fan enternir.

Un dels millors negocis que haurà

fet la cèlebre Junta de l'Humet és l'adquisició d'en Gauchia per tres mil satisfaccions, ja que és ben segur que l'any vinent en valdrà almenys quinze mil. Ja estem veient les grans potències futbolístiques posant-hi preu.

En Codina diu que està espantat i que prefereix continuar un altre any amb el «Girona», puix té por de fracassar en el «Badalona» i perdre la carrera per anar al «Barça». Es modestia? Jo en dic pretensions.

PASSAYAKO

DES DE VICH

Aquesta vegada sí que la junta del «Vich» anirà a l'hora, primerament entre ells no hi ha «Savis» sinó gent esportiva amb ganes de treballar pel bé del club i de l'esport, vergonya ens tindriem de donar que fins ara per intrinsències personals i per afany de sobresortir moltes vegades per persones dels dos clubs esportius de la nostra ciutat, deixem que el futbol arrossegui una vida llanguida i raquítica, quan en poblacions de menys categoria i més diversions, el futbol és el plat del dia... Els que siguin frares, que prenguin candela.

La directiva ens ha posat a ració, doncs fins d'aquí a un mes i mig no ens tornarà a fer els quatre partits de primer equip.

Tots els socis aplaudixen aquesta determinació de la junta, excepte algun soci que es pensa que li tenen de donar els duros a quatre pessetes.

PINTÓ

GRAFIC-SPORT

Es la revista que interesa a todos

EL SELECTOR REM

Receptor de gálena perfecte que s'imita pero no s'igual

Continua batent tots els records, el de venda inclusiu

— 126 - BALMES - 126 —

DES DE MATARO

Els «anans» de l'Infantil fan forrolla de debó. No hi ha rival per ells. L'Arnau, que ja es refla el bigoti, vol demanar a la Junta que el faci professional, amb un sou de 15 cèntims cada tres anys.

El «Pollastre» vol que li comprin una boquilla de soca de maduixer, i en Planas una gibrelleta.

Ja veieu; també tenen fums al cap els cigrons de l'Infantil.

Fa temps que no es parla dels de l'hockey. Hi ha qui diu que, en veure que no guanyaven mai a ningú, es retiren i fan el solitari.

Ho sento per les porteries, car, en cara no hi ha prou farda al camp de l'«lluro»?

En Rafart, el tres vegades internacional del tercer equip, l'han sollicitat els de l'«Orrius».

No se sap si es decidirà, car aquest estiu vol anar a parar balletes amb en Pioli.

Sento a parlar molt de nous elements, però es diu que no hi ha pessetes. Els socis, que tant critiquen, a veure si corresponen. Estic segur que no passaran de 200 els que seran socis de cor. Jo en «Pepet», que no sóc soci de l'«lluro», com que també m'agrada disfrutar quan vaig al camp, també seré un dels que contribuiré amb el meu modest esforç, amb una quota de 2 pessetes cada mes.

Em faria soci, però com que aleshores em descobriria, puix crec que es fixarien amb les meves inicials (D. M. A.) em resisteixo a fer-ho.

L'«lluro», i particularment la seva Junta, a qui tantes vegades he fet ballar, acceptin agraçosament el meu petit esforç, per mi molt gran.

Si fos de «La Farandola» us pagava unes tribunes i 500 pessetes de quota. Paraula!

LA PALMA

PETRITXOL, 11 i 13
FERNANDO, 31

Cases especialitzades en NATA, CREMA, CONFITERIA, BOMBONERIA, CHARCUTERIA, OBJECTES PER A REGALS. — El SALÓ DE BERENARS instal·lat en aquest mateix establiment és el lloc de reunió de la més selecta societat barcelonina

D'ençà que a en Trillagustí vaig dir-li «Triallagostins», que no signa les ressenyes amb aquell nom.

Res: es veu que no vol tanta popularitat.

De totes maneres, és més fi posar-hi inicials, puix aquella aliança de cognoms arronça el melic a qualsevol gitano.

Cuadrada, Subirà, Mas, Palaus. Cuarteto admirable. Quan es calí foc, aviseu-los, que saben tocar el xiulet, però no van enrievats, que ja és un gran pas cap a la modernització dels camps de futbol.

Tots els impropis que us dedica l'afició, no són res, comparats amb l'estreta de mà d'en

PEPET

que fou un partit que passarà a la història per l'avorridíssim que resultà; i els del «Nacional» aprofitaren aquesta demostració demostrada d'ensopiment amb acompanyament de badalls dels seus contraris per encolomar-los un gol tan castís com elegant i tan ràpid com imprevist.

Hi hagué espectadors que, de no raver-los despertat la campaneta de l'Obra Pia, a hores d'ara encara somniarien.

De les futures adquisicions del degà sobresurt d'una manera que no deixa lloc a dubtes pel seu joc únic, magistral, despampanant i fenomenal per anar de pet a un reserva, que ja sabem que és el refugi dels caducats, el que havia d'ésser l'entrenador de l'equip i que jugà de davanter-centre en el primer partit, l'alemany Taiser. Es una adquisició que acredita l'empresa.

L'ampostí Forcadell, millor el segon dia que el primer, demostrant ésser un xicot amb qualitats per arribar un any o altre a futur as. L'altre ampostí, en Ventas, impressionat pel joc magistral d'en Taiser el dia ante-

SERVEI ESPECIAL D'AUTOMÒBILS A MONTSERRAT :: HOTEL MARCET

VOLTA COMPLETA A MONTSERRAT: Preu d'anada i tornada en classe general, 12 pessetes i 15 pessetes en preferència. — Despatx de bitllets: Hospital, 2, i Ronda de Sant Pere 54. Telèfons 2405-A, 1193-S. P. i 5987-A. — L'EXCURSIÓ MÉS CÒMODA I MÉS BELLA

DES DE TARRAGONA

C. D. NACIONAL, DE MADRID
GIMNASTIC

Per Pasqua tingueren lloc en el camp del «Club Gimnàstic» dos partits de futbol entre aquests dos cercles, sortint vencedor, el primer dia, el «Nàstic», per tres a zero, i guanyant el segon dia els madrilenys per un a zero.

El primer dia, que el «Nàstic» s'ho va prendre una mica seriosament, el partit va resultar bastant bonic, puix com que els camps del Centre del grup «B» no són mancos i saben on tenen els peus, els presentaren lluita, i el «Nàstic» tingué de treure faves d'olla per poder-los guanyar. Però el segon dia, sigui perquè als jugadors «gimnàstics» els pesava la mona (no de vi), o perquè tenien son, el cas és

rior, jugà quelcom emocionat i cohibit.

Dels porters Uriach i Massaguer, ni l'un ni l'altre sembla que acabaren de fer el pes, destacant, però, la sang gelada d'en Massaguer.

El públic omplenava per complet els teatres, cinemes i passeigs de la capital.

Ha estat aprovada per unanimitat la llauna d'en Lleó, perquè s'havia amansit massa, i convenen feres indomables

Es diu que en Corrons ha demanat la baixa del «Nàstic».

Ara ja es comprenen les felices actituds d'aquest jugador en els darrers partits.

En Baçanal, d'ençà que s'ha enterat que s'ha de tornar la visita al «Nacional», de Madrid, ha suspès els seus vermutats característics per veure si s'afaqueix i pot posar-se en forma, ja que té ganes d'exhibir-se davant dels madrilenys.

Es creu que, vistos els èxits d'aquest jugador en els partits en què ha pres part darrerament, figurarà en l'equip que es desplaçarà a la cort.

El dia del partit amb el «Nacional» la majoria d'aficionats tingueren un desengany, car, després que tota la setmana s'havien remenat els debuts d'en Kaiser, en Vilarrodona, en Canals, l'Armas, etc., etc. resulta que només debutaren dos asos (?) amposats, dos porters de casa modesta i un alemany digne de figurar en un equip infantil.

LLANGARDAIX

DES DE REUS

Com a via de prova del camió amb massissos, per les festes de Pasqua va utilitzar-se per transportar el nostre equip a la ciutat de Palafrugell, per a demostrar que també saben quelcom de treballar el suro.

Per cap d'expedició no hi mancava el mai prou alabat i ponderat don Quico.

Així que el camió empenqué la marxa, un nucli d'entusiastes (total, dotze) els victorejà i els acompanyà fins el portal, cantant la «Marieta de l'ull mort».

En Quico, de tanta emoció fins plorava, i amb veu de grive amb angines digué: «L'equip va per guanyar i si la «combanació» no falla i en Minguet no «ribla» davant de porta, us prometo sortir-ne victoriosos. Jo sempre us parlo amb «fonament» de causa.»

Acabar de pronunciar aquests mots i arrencar el camió, tot va ésser u. i, està clar, en Quico, no acostumat a viatjar amb vehicles de «pes pesat», va perdre l'equilibri i amb un cop de bigot desfigurà la «mona», que es cruspia el gegant Tivi assegut sobre el volant.

Els resultats dels dos encontres han estat empat a 1 el primer dia, i rebuda del carpó per 4 a 2 el segon.

Els reservistes que reforçaren als professionals no anaren del tot malament.

Per avui no els puc dir res més, ja que no he pogut entrevistar en Quico, qui es troba completament afònic degut al refredat que recollí en el trajecte de Reus a Barcelona.

Ah! La prova del camió no podia donar més bon resultat, car amb un petricó de benzina i un feix de teia va fer la travessia Reus-Palafrugell, i viceversa.

En estar de viatge els professionals, la Junta volgué obsequiar-nos amb dues gran solemnitats. El diumenge ens presentà el nostre tercer equip davant de l'«U. E. de Vilafranca», acabant la batalla amb un score de 6 a 1 a favor dels forans.

El dilluns de Pasqua, sortiren catorze genets cossacs, els quals, amb els seus salts, cants, recollida de burilles des de dalt d'un cavall de collir olives, descàrregues i ball del *mucho fie*, deixaren bocabadant a tots els

CARRER JAUME I, 11

Sombremos

PIANOS

DE CORDES CREUADES
AMB MARC DE FERRO

Sublim marca

R. MARISTANY

Casa fundada en 1870

AL COMPTAT
PLASSOS I LLOGUER

18, Plaça de Catalunya, 18

Dr. LUCENA

DELS HOSPITALS DE BERLÍN - PARÍS

UROLOGIA: MÈTODES MODERNS

Ronda Universitat, 14, pral., 1.^a

De 8 a 5 i de 7 a 9 (excepte dià)

ZENDIAS
DEPURATIVO DE SANGRE

ULLS DE POLL

Samal en patreu, el propen el Jamós

GABICIDA
CERCAVINSVenda i Cass Segall
centres d'especifics
farmàciesDIPÓSIT
Unió, 5, farmàciaL'únic substitut del
Xampany és el VIVERT

espectadors, que el 80 per 100 eren de fora de casa. Això no vol dir que nosaltres també no badéssim, eh?

En Mella, el «Noi de la Canya», en «Drapets» i l'«Albertillo» en quedaren tan satisfets, que fins han començat el assaigs, i allò de plegar la burilla ja ho fan a la perfecció. Sols els manquen alguns petits detalls per presentarse al nou Estadi, i aquests consisteixen en untar les frontisses del burro propietat d'en «Drapets», procurar que el gos del Rano no l'espanti i rebre els trajos encomanats a Moscou.

Tan prompte estigui acordada la data de la presentació dels nous «djaguites», ja en sabran quelcom més.

I ara, tots plegats, preguem a Déu perquè el burro no la dinyi abans d'hora, que ens privaria de poder presenciar aquesta «charlotada».

Allò de la pista va a 400 per hora i ja s'estan portant a cap els treballs pel dia de la inauguració, que serà el proper mes.

Circula el rumor que en Sans («Nano de Reus»), l'Albiñana, en Bonet i fins en «Jazz-Banco» defensaran els colors de la secció ciclista, desconecent fins avui si vestiran vermell poma o verd taronja.

Així que es vagin sabent noves, ja els hi aniré comunicant.

COET DE PET

DES DE LLEIDA

La dimissió del càrrec de bugadera del club que ha presentat el gran Manolo, no l'ha motivada ni el cas de les tres caixes ni la reforma de l'equip i menys l'assumpte dels sacrificis.

En Manolo ha dimitit per una raó que convenç a qualsevol.

Vostès creuen decent que tot un ex-tinent d'alcalde es dediqui a remenar sabates, mitges, samarretes, calçotets, suspensoris bruts, naturalment?... Doncs tot això i molt més havia de fer un conseller de la ciutat.

I, vaja, que en plena reunió de permanent se li presenti un as del balon a demanar-li uns suspensoris, no s'hi val!

I això, si no ha passat mai, podria passar qualsevol dia.

L'Espeleta, que ja feia dues setmanes que la Junta el tenia mig postergat, va tornar a treure faves d'olla el segon dia de Pasqua, demostrant que encara hi ha pasta i que quan vol sap marcar l'extrem i marcar postura.

Ara solament cal que ens demostrï que ho sap fer sovint. Perquè és allò que es diu, una flor no fa estiu, i una mala hora i mitja qualsevol la pot tenir.

Els dos partits amb els nois del «Barça» ens han deixat convençuts

que de mica en mica es va de pressa i que tenim un equip que amb el temps cada dia serà més dolent.

Aquella davantera no forada ni amb filabarquí; la mitja, plena de sargits; la defensa, fent la cadena i ballant el dèbil, i la porta salvant tot allò difícil, parant l'imparable i deixant passar les bimbos que no hi ha necessitat de demostrar cap habilitat. Els reforços de fora que han vingut a debilitar-nos, evidenciant als quatre vents les excel·lències dels nois de casa, que encara no han arribat a fenòmens.

Ah! Me'n descuidava. Els dos dies va guanyar el «Barça».

El primer dia arbitrà l'ex-Blanco, que sortí amb un jersei de l'«Espanya»; el segon va sortir en Ramonet dels queviures, amb un xiulet i un tornavis, i entre les dues eines i una camisa xarleston es va imposar tant com va poder. I així que en Torralba no callava mai.

EL CUCURULLA GENTIL

DES DE GRANOLLERS

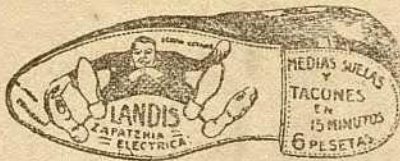
Quan aquestes notes estaran escampades per tots els indrets de la nostra dolça Catalunya, i els sidralistes ja les tindran pades, si és que tenen l'estómac de la intel·ligència en bon estat, ja tindrem dos punts (així segur) apuntats en el nostre «Debe o Haber»; ja farà força estona que el partit «Granollers»-«Vilafranca» s'haurà celebrat; jo sols puc dir novament, i ho dic quan faig aquestes quartelles, que aquest partit em té preocupat, ja que crec que serà el partit que ens ha de partir pel mig totes les nostres il·lusions.

Tandebó no m'equivoqui, però el cert és que, després dels èxits tan migrats aconseguits pels nostres jugadors, la veritat sigui dita, em fa témer que sofriré un contratemps. En fin, en aquests moments ja se'm podrà dir que vaig errat de comptes, o bé que sóc un trumfo amb els meus pessimistes (avui) pronòstics.

—Voldria fer el favor de dir-me on és el camp de joc del «Granollers E. C.»?

Aquesta pregunta me la féu un senyor que tenia tots els semblants d'un habanero, i jo, molt atent, el vaig invitar a seguir-me, ja que jo feia ja el camí cap el lloc per on ell me preguntava, no hi posà cap obstacle, i els dos fèrem via cap el carrer de Girona; durant tot el camí parlàrem de si és gran o petit el nostre poble i de mil futeses més; però a mi m'intrigava saber qui era i què podria ésser que un foraster tan estrany volgués veure el partit «Artiguenc»-«Granollers»; però com que qui mal no fa mal no pensa, un cop al camp he aconseguit allò que aquell senyor volia; molt atent es despedí

Muptaper, 32 : Barcelona

Bilbao: Jardines, 9; Tel. 9202

CASA SIBECAS
EL MILLOR MATERIAL ESPORTIU
Aribau, 35 : Telèfon 3031-A

GRAFIC-SPORT

REVISTA SEMANAL ILUSTRADA DE DEPORTES

Es la revista que interesa a todos

A. SANROMA

Belmes, 62-BARCELONA

CICLES

MOTOS

Accessoris

Articulos

per a esports

PIANOS

de diferents marques des de
Ptes 1,400 i AUTOPIANOS
des de Ptes. 3,000

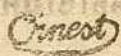
Al comptat, plaços i lloguer

PIANOS

BECHSTEIN : BLÜTLER

Casa RIBAS

RAMBLA D'ESTUDIS, 11

Gorres

Articles per a tots els esports
FONOGRAFS I DISCOS
LA NACIONAL : Sta. Anna, 21

de mi, i jo, en justa correspondència, vaig fer el mateix amb ell, i ja durant el partit no el vaig veure més, fins l'acabar-se, i quina no seria la meua sorpresa quan vaig veure que empenia al gran àrbitre senyor Pep Grapa i el contractava per arbitrar els partits de les finals del campionat dels clubs de L'Havana! Ja veieu quina sort i quin prestigi! Ja el tenim internacional i arbitrant partits de negres. D'això en dic fer carrera!

Endevina, endevineta. A veure, sidralista granollerí, si saps aquesta: Un soci es dona de baixa del club, diu que l'esborrin perquè no el conviden a xampany i pastes, i que els de la Directiva no tenen vergonya de convidar a gormants d'ofici i que no fan l'ofici. No ho saps? Et dones? Si? Doncs és un que no sap com fer el ridícul i que es diu... es diu... «Don Juan el ex ladrillero». Oi que fa bonic?

Aquest dia, mentre feia la cervesa al «Cafè Nou», dijous per més senyes, el dia de la reunió del nostre Conclave, quina no seria la meua sorpresa en veure el membre de Junta en «Butifarra Negra», del barri del Ninot, amb la seva tertúlia d'en «Met Xerraire», en «Damunt la Via», en «Gabarroní» i aquell cèlebre fideuer que estima tant la pela i que només parla de futbol, però mai és al camp en dies de partit, i *otras hierbas*. Jo, si no fos per malpensar, ja diria que *hay mar de fondo*. En fi, el que sigui ja bé prou que es dirà.

L'ESPIRTA

DES DE GIRONA

Al cafè Vila s'ha inaugurat l'oficina d'emigració futbolística. Ara per ara, hi ha passat el millor de l'equip. No contrastant, es quedaran encara verges de llogar conductores a base de Payet, Janda, Sumí i *otras hierbas*.

Però el més gran és que un directiu que ja ha canviat de coloraines s'ofereix a subhasta per a tècnic i entrenador.

La U. D. G. ha implantat una nova secció: l'automovilista.

En la primera cursa de resistència organitzada ha triomfat el «Fotingo» d'en Muntanya, model 1940, pilotat per en Sardinilla i actuant de contrapès la variada i nombrosa família propietària.

Una conversa caçada al vol.
—Mentida; l'Escuder no canviava de colors... Tenia tota la raó aquell bon directiu. De colors, no! De club... ja ho veureu d'aquí un mes, quan cap gorra ni capell de la seva propietat li anirà bé.

RADIO-LLAUNA

DES DE VILANOVA

Tal com vàrem promete, i fent honor a la missió «xafarderila» que ens havem imposat, continuem avui el diàleg començat en la nostra crònica anterior.

—Bé, i què hi ha d'això de l'amortització de la quantitat que s'adeuta del camp?

—Home, la idea és bona. Tant que paguem per interessos, tant que amortitzem, i al cap de vint anys el camp és nostre. Comptes clars, vet-ho aquí.

—No em desagrada. I més tenint en compte que d'aquesta manera els de la cultura integral podran desenrotllar els plans que a cada moment ens reatreuen.

—Què diu que em farà? Mentre jo és tractava de posar la mà a la butxaca, tot era parlar de quotes setmanals per a saldar amb el pagès; però ara que ha arribat l'hora dels fets, no es cansen de fer ús del conte de la llàgrima: que si la vida és cara, que cada dia han de comprar sabates i vestidets per la canalla, que tot se'n va amb metges i medicines... Res: ensenyant el llautó, com sempre.

—Em deixa parat. I aquests són aquells que quan en el camp senten que amb la més bona fe d'aquest món un deixa anar un «cafre!», la paraula més inofensiva del vocabulari sidralístic, se'l miren amb menyspreu tot dient-li que desnaturalitza l'obra de l'Associació?

—No cregui res. Precisament vaig fixar-me que quants assistiren a les reunions per parlar de l'emissió de l'emprèstit, portaven el XUT! a la butxaca. Tots en absolut eren sidralistes convençuts, dels que no volen que l'Associació faci el ridícul, sinó que, tant en futbol com en tots els esports que practiqui, desitgen poder presentar equips que tinguin cara i ulls.

—Doncs, quin paper hi representen aquests individus a l'Associació?

—El de sempre, home! Aprofitar-se de totes les gangues i fer excursions escurant l'armilla de qui es presenti a tomb. I quant al camp d'esports, tenir la pretensió que el paguin els altres, assenyalant-se per ells, en canvi, el màxim de prerrogatives.

—Heus ací perquè ara, a l'hora de les angúnies, no se'ls veu enlloc ni ocupen cap càrrec!

—No cridi massa. Espera que el camp estigui pagat, i ja veurà com

AVIS AL PUBLIC VENC PER ABSENCIA

Els millors mobles del món a meitat de preu. Dormitoris, Menjadors, Salons, Despatxos, Rebedor, etc., etc.

Taller de Sastreria

per a senyores i cavallers. Trajos a mida, treballs esmerats, preus mòdics. Es fan tota mena d'adobs. HETXURES DE 12 A 15 DUROS. Trajos a mida d'estam des de 20 a 35 duros amb bons forlos. Operacions a plaços i al comptat

Carrer de Fernando, 57, pral.

llavors tornaran a actuar, parlant-nos novament de sacrificis i de les suors per ells esmerçades en profit de l'Associació.

—Ja els tindrem en compte quan arribi aquest cas. L'entre ells i els sidralistes o futbolers, com els anomenen, prefereixo els darrers.

—I doncs què!

Arribaren al cap d'amunt de la Rambla. Continuaren parlant, mentre jo, per la Plaça de la Verdura, vaig dirigir-me a casa per a transmetre al paper una conversa tan interessant.

MULEY KAN-KAN

Bevedors de Xampany proveu el **VIVERT**

DES DE MOLLET DEL VALLES

«Ràpid» i «Mollet» ens donà la Junta el dia de Pasqua, i com a nota culminant d'aquest partit registrarem tan sols el resultat de 10 a 2 a favor de Mollet. Doncs, què, *somos o no* *somo*? Veritable partit d'entrenament per properes i aferrissades lluites, el resultat no és ni de bon tros normal. Els nois del «Ràpid» no se'l mereixien, però calia veure en Lluch corrent la línia, centrant bimbos, en-tenent-se amb en Sebastià i fins marcant el primer gol. D'en Juvé de mig-centre no en diré res, per ésser la primera vegada; ja hi seré a temps. En Barril, cada vegada que veia un

contrari, fugia com si l'empaités el sastre amb el rebut. Tan bé que ho faria si fes servir els bemolls un cop cada vegada! D'en Peret no en parlem, perquè s'enfada, i l'Aris de malament no passa. Què és això del «Catalunya de Les Corts» que fa cara de saltiró? En Jaumet, el *àrbitro perpetuo*, parcial per casa, cosa estranya en ell, però així hem de confessar-ho en no donar dos gols al «Ràpid» que eren ben seus. Que t'han augmentat els honoraris?

Diuen que es prepara un altre dinar per quan siguem campions de segona, però no farem com els de casa «L'Espietan», que sembla que els rebran amb xaranga, i això que són campions amb totes les de la llei... de l'embut, que és la que regeix a la Casa dels Embolics (vulgar, Federació). No és veritat, *damnificados* de «Ripollet», «Vic» i «Atlètic del Turó»?

Ara que ja estaven tranquils els sidralistes de Mollet, sabent el *paradero* del delegat, els tornen a ficar la por al cos, puix, parlant de la seva tornada, han sentit un soroll de «llau-na» que esgarrija. Bé, vaja, no serà tant. Ja es conformarà l'Albert amb un escàndol, perquè l'Alseda ens fa molta gràcia i ens convé... per comprometre'ns per tot arreu. Oi, senyor president?

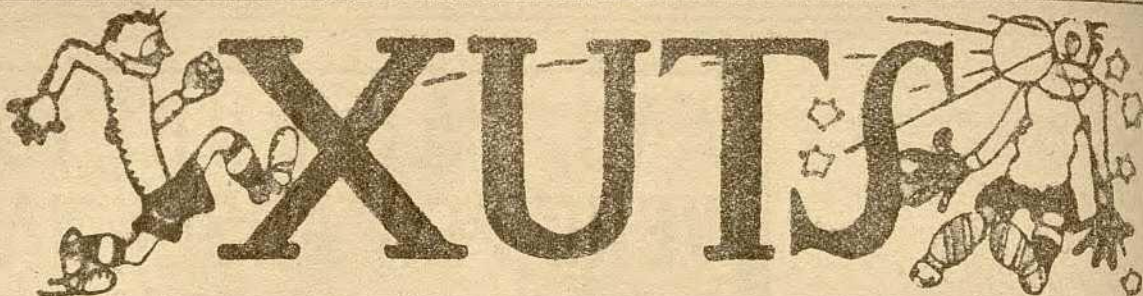
La nova fusió «Parets»-«Montmeló» volia una selecció de Mollet pel dilluns de Pasqua, però quan sentiren 60 peles, encara fugen. I per això s'han fusionat, o és que es creien que a Mollet no cotitzàvem? Si fins l'Alseda ens ha tingut partits de 50 duros i els hem despreciat! No deuen saber que som campions de segona categoria... si Déu ho vol i la Federació. Perquè de ganes no en falten ni als jugadors ni a en

DIMARTS MÉS

Recull d'itineraris excursionistes

Per OCTAVI ARTIS

Excursions a realitzar en un sol dia, a tots els bells indrets de Catalunya. Demaneu-lo als quioscos i llibreries. PREU : 2'50

Ben bé pot dir-se que l'Olivella se l'ha guanyat a pols el lloc al primer equip del «Sans».

Contra el parer de tots, en Guixà va fer-lo jugar, i fins el dia que va anar de prova a Manresa l'Olivella va haver de pegar-se el viatge, i des de llavors ha estat un calvari la vida del veterà jugador.

Fins que ha vingut l'apoteòsica actuació davant del «Terrassa», i ara tots els del «Sans» el conviden i li donen copets a l'esquena!

I en Guixà hi disfruta més que el propi interessat!

ESTABLIMENTS

CAP 2 0 2 CUA

FAMOSOS RESTAURANTS
Per la seva carta apetitosa, els seus coberts succulents des de 8:50 ptes. i els seus abonaments senyorials, vàlids per ambdós establiments. Delicis tot al dia amb sos concerts i el seu gran

MENÚ DE 6 PESSETES
Compost d'entremesos, quatre plats a escollir, Postres variats, Cafè y licors.
DIPUTACIÓ, 202 (entre Aribau y Montaner)
i PASSATGE DEL CRÈDIT, 5 i 7, en el mateix carrer de Ferran. Tel. 2230 A. 1998 A. Barcelona

En Zamora i en Sami es compren els barrets a can Tanganelli: Jaume I, 3.

Els de Lleida varen anunciar el reserva del «Barça», amb en Llorens, i feren una gran propaganda del porter microscòpic.

Però en Llorens no va anar-hi, i ja en teniu els lleidatans decepcionats i empipats.

Als del «Júpiter» els anuncien l'Alcantara i encara l'esperen, i a Lleida, en Llorens, i no hi va...

La formalitat és mitja vida!

Sembla que la secretaria del

«Barça», que tant es disputen en Cabot i en Torres Ullastres, no serà ni per l'un ni per l'altre...

La Directiva blau-grana l'ha promesa a en Soler, passat l'estiu, si no hi ha novetats d'aquí llavors.

Que no seria res d'estrany, perquè a l'estiu les sangs s'encenen!

No hi ha com el taller de sastre-ria LLEONA, 3, per girar vestits i abrics a l'inrevés.

El dia del partit de seleccions, en Plantada va donar cinc cèntes satisfaccions a en Zamora perquè jugués i vint-i-cinc als altres jugadors.

Això, si ho hagués pagat de la seva butxaca, ningú hauria dit res, però com que ha de pagar-ho la Federació, no seria res d'estrany que en Plantada perdés les cinc cèntes de l'ala.

Inconvenients que té l'ésser esplèndid, pagant un altre!

Para comer bien CASA JUAN

Especialidad en paella valenciana
Rbla. Sta. Mónica. 21-23 :: Tel. 2372-A

Sembla que aquell detectiu sabadellenc que porta ulleres, ha descobert pel seu club un porter que donarà molt que dir.

Sols podem avançar que es diu Novas i juga amb un club de Promoció.

I si no donem més detalls, és per por que li prenguin la davantera...

Al baixador del Passeig de Gràcia esperaven els del «Betis» uns quants federatius, quan van ado-

nar-se que del «Barça» no hi havia ningú.

Els federatius, com a bons amics del club blau-grana, no volgueren que es notés tan poca polidesa per part dels seus directius, i delegaren en Ferrer Vilches perquè els saludés en nom del club campió i contrincant.

I l'endemà els sevillanos no comprenien el per què en Planas els deia que en Ferrer Vilches no era directiu del «Barça».

—Vaya tio guasa éste...—deien.

I d'aquí no els treien...

Depuratiu WOKEYER

Purifica la sang viciada. Evita i cura gran herpes, picors i tota mena d'erupcions de la pell.

Venda: SQUALL
Centres d'Es-
cides i Farmàcia
J. FERRAS PIR
Corts, núm. 580

Que l'«Español» ingressarà a la Federació Valenciana?

No ens facin riure, que si l'«Español» ens deixés per fugir del foc, en anar a València cauria a les brases.

No és ningú el club campió de València desfent-se, per mitjà de la Federació, de rivals! Que ho diguin els d'Alacant, els d'Elx, etcètera.

I l'«Español» no seria una excepció...

Els del «Real Madrid» han presentat una liquidació del partit jugat a Chamartín, que ni els compres del Gran Capitán.

Per 2 taquillers: 400 pessetes.

ACADEMIA PRACTICA BOFILL

VIA LAIETANA, 57, PRAL. (Plaça Urquinaona) Director: D. MIQUEL BOFILL TRIAS

COMERC I IDIOMES

Professorat expert nacional i estranger: CLASSES per ambdós sexes en locals independents

Per empleats: 780 pessetes.
...I així, fins justificar-ne quatre mil.

I en Cabot defensant els interessos de Catalunya, eh?

En Plantada, per evitar-se la topada amb en Soler, no ha anat a Sevilla.

En canvi, en Soler, per acreditar els seus entusiasmes pels blaugrana, ha anat a Sevilla.

Els futurs secretaris no han de deixar els seus!

Cinc partits són els que porta fets en Casanovas des que ha deixat el «Barça», i els cinc ha estat la renovació d'aquells èxits assolits amb el «Sabadell».

Ho lamentem per en Torres Ullastres, que afirmava que aquells èxits no tornarien...

I és que n'hi ha que tenen tanta perspicàcia, com coneixement del que és el futbol!

En Plantada vol impugnar el reglament d'empleats de la Federació, perquè, de totes passades, vol que torni en Cabot.

Però, Plantada, per Déu: estem molt tranquils, ara, sense incompatibilitats enutjoses i maquiavel·listes d'aquells de «Tot a o'65»...

ERICOT

COMPLETA L'AFAITAT

Aquest «xuto» és una mica llarg, però s'ho val.

El dia 20, a les nou de la vetlla, al local del «Gràcia» es desenrollà una horrible tragèdia.

Els jugadors Vila, Calatayud, Carpio, Bragulat i altres, que sentim no recordar, es presentaren disposats a cobrar de totes passades. Els senyors Ribó, Serrallonga i Galindo, directius del club, en veure el caire material que prenia l'assumpte, es parapetaren prudentment darrera les taules. Aquesta mena d'estratègia no els vaigué, car als cinc minuts els baluards quedaren fets estelles i començaren a aparèixer ulls de vellut. La batalla campal durà breus instants, car al cap de poc d'ésser començada, l'ambulància hagué de

retirar, greument ferits, el jugador Carpio i el directiu Ribó.

Sortosament, la cosa no passà a majors, i, sense auxili dels bombers ni urbans, es pogueren apai-vagar els ànims.

De comentaris no n'hi posem perquè no calen.

De El Mundo Deportivo del dia 17:

«Catalanes contra madrileños y sevillanos, gallegos contra vascos, y asturianos contra vieneses, en primer asalto para el puesto de semi-finalista.»

Si queden finalistes els vieneses, n'hi haurà per llogar-hi cadires.

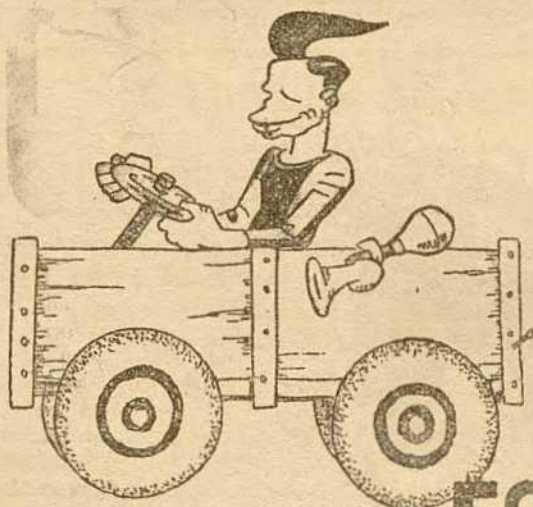
Nosaltres pagariem el que fos perquè succeís així.

Sinest Sombreros

Això de les torna-visites és un timo.

Després de les satisfaccions que diuen que l'«Espanol» va donar al «Barça» quan el cèlebre partit del 4 a 1, ara ens diuen que quan l'«Espanol» torni la visita a l'«Europa», aquest es veurà obligat a puginar-li 2.000 pessetes.

Es que aún hay clases!

PORTANT RECAUXUTATGES **FORT**

NOCAL PORTAR MOTOR

Enric Granados, 85

Telefon 2853.6

En Font, ex-delegat del «Gràcia», és el corredor de jugadors del «Gimnàstic», de València.

I en venjança del que li varen fer, s'ha proposat deixar el seu antic club en quadro.

En Palau i en Vila ja estan en remull.

Què hi ha de certes actituds d'en Matas i de la busca de terrenys per part de l'«Europa» al voltant de l'Escorxador?

La persona que ens en sàpiga dir quelcom, pot passar per aquesta Redacció, que l'hi explicarem.

Novament en Rigau i en Rovira s'han adjudicat el títol de campions d'Espanya de pilota basca.

Rebin la nostra més cordial felicitació de sidralistes.

L'escena al local de l'«Europa». En Fontanet, amb l'auricular del telèfon a l'orella:

—Ah! Ja comprenc. Cinc tribunes bones pel senyor Patxot?

...I visca l'all-i-oli!

Un espia dels més pundonorosos ha descobert que fa uns dies els senyors Gamper, Coma, Valdé, Deop, Cosp, Trabal i mossèn Lletuga celebren reunions misterioses i pacten coses extraordinàries.

La Directiva del «Barça» tot és encomanar-se a Sant Antoni perquè els guardi de prendre mal.

Si nosaltres fóssim en el seu lloc, ens posariem en remull.

RESTAURANT DEL PARC

COBERTS des de 7'50 ptes. Magnífica terrassa sobre el llac
BANQUETES Immillorables condicions de preus

No hi posem quina Marca són perquè tothom ja els coneix

En Co de Triola, fastuós com un nabab i magnífic com un ambaiador, s'ha comprat un jaqué marengo, que és el non-plus-ultra de l'elegància.

Amb el jaqué marengo i el «Senéchal» de llauna i cordills, està irresistible.

Talment sembla que tot el dia vagi a seguir monuments.

Sorteig extraordinari 12 maig
PREMI MAJOR 3.000.000 PESSETES
Dècims a 50 pessetes
Col·lossal assortit en la «Loteria»
de la sort.—Rambla de les Flors, 12
M. VALDES

En Corbella, quan discuteix en el «Bar Monumental», a cada cop de puny esquerra una tauleta de marbre.

Els clients que hi van a prendre el vermut, ja li diuen «El hombre uralita».

La qüestió és fer-se popular, oi, noi?

En Codina, de la «U. D. G.», ha canviat de casa.

Ara jugarà amb el «Badalona», a gusto de todos.

Inclús dels gironins.

Vàrem llegir dijous passat un article titulat «El entrenamiento del corredor a pie y su preparación física preliminar», a La Noche, d'allò més castís.

Per a que l'assaboregin, aquí en va un retallet:

«La alimentación del sprinter o corredor de velocidad se compondrá preferentemente de carne, en tanto que el stayer o corredor de fondo deberá ser vegetariano.»

Eh, què tal?

Per nosaltres, un articulista que recomani el vegetarià només pot ésser un pastanaga.

A L'Echo des Sports, de París, s'hi deia que l'equip d'Espanya que va jugar a Santander era l'equip «B».

Vet ací una que no la sabem. Sempre és bo llegir per a aprendre.

En què quedem?

En Juanín, a Santander, ho va fer bé o malament?

Consti que no ho havem pogut escatir.

Aquell senyor que als Estats Units ha engiponat un partit a Los Angeles, ha fet un flac servei a en La Riva.

Que en Zamora vagi a la Meca del cinema és un perill.

No sigui cosa que, ara que en Valentino és mort, vulgui quedar-s'hi!

Comprenem la intranquil·litat de don Genaro.

Seguim ignorant si en Perelló ja s'ha decidit a ingressar a l'«Espanol».

Probablement ho sabrem el dia que esbrinem si l'«Espanol» està decidit a puginar les quinze mil de l'ala.

Esperem uns quants dies més.

En Portas ha demostrat que té sobrada talla per ésser seleccionat per a l'equip nacional.

Ara només li falta demostrar als que remenen les cireres aquí, que en té per figurar en l'equip regional.

Ei! Sense ingressar al «Barça»!

La bola que l'«Espanol» s'empadronaria a València va causar pànic a la Federació.

Ves com substituirien els ingressos dels dos partits dels eterns rivals!

Ara, pel demés...

El «Barcelona» no juga net. Si arriba a campió, és perquè fa trampa.

Això que dediqui salves a la Verge de Montserrat i li ofereixi medalles d'or, és coaccionar la divina Providència.

I això no val.

En Greenwell s'ha quedat al «Castelló».

Aquelles bocades d'un club d'upa, que «per quartos no quedaria», s'han tornat aigua-poll.

Pel que sembla, el «Castelló» té més pàties...

Ves per on...

Ernest

Rda. S. Antoni, 63

Diuen molt formalment els diaris valencians, que en Garrobé és millor que en Portas, i en Molina millor que en Carmelo, i en Saura millor que en Goiburru...

Riem?

Riem!

En López Chacón, per culpa dels de València, que li varen afegir fineses a una correspondència, ara es veu privat d'anar al camp del «Barça».

No per res, no. Per por, no-més...

Pastilles ASPAIME

CUREN RADICALMENT LA TOS
PERQUE COMBATEN LES SEVES CAUSES

Catarros, ronquera, angines, laringitis, bronquitis, tuberculosi pulmonar, asma, i totes les afeccions, en general, de la gola, bronquis i pulmons. — Les Pastilles ASPAIME són les receptades pels metges. Les Pastilles ASPAIME són les preferides pels pacients. Les Pastilles ASPAIME es venen a UNA pesseta la capsula en les principals farmàcies i drogueries.

Especialitat farmacèutica del Laboratori SOKUTARG
Muntanya, 79, i Foment, 58. Tel. 564 B. M. — Barcelona

Que és un sentiment molt respectable.

A València, cada cop que reben, canvien mig equip...

Ara volen donar la regadora a cinc jugadors...

No es pensin que sigui tan senzill el saber perdre.

Per molt acostumat que s'hi estigui...

Els podem assegurar que l'«Espanol» i el «Peñarol» no jugaran cap partit de revenja.

El «Peñarol» no ha fet cap gestió per aconseguir-ho.

Qui evita l'ocasió, evita el perill... de rebre.

L'«Iluro» tenia d'anar-se'n a Castelló de la Plana.

I s'ha acontentat amb jugar contra el «Santboià» i el «Granollers».

Que és menys compromès i menys exposat a disgustos.

En Menchaca va fer la manifestació que «a Espanya hi havia pocs refis tan bons com ell».

La modèstia és la mamà de tots els vicis.

El senyor Muntané (pare), el diilluns de Pasqua, es va estar tota la tarda a una llotja del camp del «Sabadell», marcant d'ulleres negres, i fent veure que llegia un diari.

Ganes d'agafar popularitat.

En Zamora, en Sami i en Piera estan preparant una *becerrada*. No se sap encara del cert quin dia serà, però podem dir que aviat se sabrà. El que farà sensació seran uns nous *pases* (no són de tramvia) que en Zamora es té estudiats i que segurament produiran una revolució entre els elements particulars de la *fiesta nacional*.

Olé tu garbo!

Al «Sabadell» ha debutat el migcentre de l'«Huesca», que es diu Larrosa.

Els del «Barça» estan esperant si dona bons resultats, per tal de fer-li propicions.

Marca registrada

GRAN SASTRERIA LA EUROPEA

Immens assortit en trajes d'ESTAM-AUSTRALIA, estams ANGLESES de les principals fàbriques de Londres i Huddersfield :: TRAJOS D'ESPORT. SASTRE - MODISTO, tallador de primer ordre

PREUS MODICS

Plaça Sta. Anna, 24 - Teléf. 3558 A - Barcelona

Podria molt ben ésser que els germans Tena passessin tots dos al «Barça». I males llengües asseguren que això té alguna relació amb l'envio d'en Tena II a Olot, per tal d'aconseguir la baixa per poc preu.

Caram de gent! Si que són vius.

Diu un rotatiu de València: «Tenemos la seguridad de que si Zamora, Samitier, Piera, Gamborena, etc., etc., fueran jugadores valencianos o actuaran en equipos valencianos, no figurarían en el equipo nacional, con todo y ser jugadores de indiscutible valía.»

Bé, sí, però que no arriben a valer el que val un Molina o un Saura...

S'han fixat en els diaris de tot arreu?

Quan comenten un arbitratge d'en Llobera, sempre diuen el mateix:

«Imparcial pero equivocado...»

Tanmateix és malestruga!

Es veu que el *hado* d'en Zabala és que li donguin la llauna a tot arreu.

Ara l'acaben d'expulsar del «Real Oviedo» amb aquella elegància.

Sospitem que en l'ocorregut aquesta vegada no hi ha tingut intervenció en Garcia.

Quan a la nova «cartelera ter-

mométrica» que a «Eldorado» ha engiponat *Las Noticias* va aparèixer—fa dues setmanes—la pallissa de l'«Europa», varen sonar alguns aplaudiments.

Ignorem qui va ésser l'autor o els autors.

Però ho suposem.

L'Esparza torna a anar d'excursió amb l'«Espanol».

Aconseguiran decidir-lo, aquesta vegada?

Qui sap! Qui sap!

Una pregunta sense malícia:

No podria ésser que el canari Arocha no jugués en el «Barça»?

No ho diem per res, no...

Senzilla curiositat.

La «boteria» de la sort

També en aquest sorteig ha estat afavorida l'afortunada Administració de Loteries número 12, que don Miquel Valdés té al seu càrrec a la Rambla de les Flors, número 12.

En el sorteig últim despatxà el QUART PREMI de pessetes 20,000 al bitllet número 33,697, junt amb les seves aproximacions i TRENTA bitllets del seu corresponent centenar, i, demés, el bitllet número 35,762, premiat amb 3,000 pessetes.

Gran assortit de bitllets del pròxim sorteig 12 de maig al preu de 50 pessetes el dècim. Primer premi 3.000,000 de pessetes.

Això que a l'«Espanol», a Nova York, el facin debutar amb els jocs de Palestina, té indignats als 32 socis blanqui-azules que es preocupen d'aquestes coses...

Això deuen ésser coses d'en La Riva, que és també pagano.

Un ocellet ens ha assabentat que en Bosch ha demanat la baixa del «Barça». I que la va demanar dijous passat. Pel que es veu, al noi li prometeren una col·locac-

COLLIER & CO. LTD.
CAP. 2.000.000

Protector Securitas

APARATO ELECTRICO Y AUTOMATICO
DE SEGURIDAD PARA AUTOMOVILES

Se enciende AUTOMATICAMENTE en caso de CORTO-CIRCUITO. NO SE APAGA
ningue este encendido en el momento de la parada y

PROTEGE CONTRA LOS ACCIDENTES
OCASIONADOS POR FALTA DE LUZ

AUXILIA EN CASO DE PANICO

CONTROLA EL BUEN ESTADO DE
LA INSTALACION ELECTRICA

EN GARRATES Y BOTIQUES D'ACCESSORIS

CAMISERIA
F. VEHILS VIDAL
Plaça Universitat, 7

Secció Sastreria

Reb constantment les darreres novetats de las millors cases del país y es tranger per la confecció de trajos a preus reduïts, sots la direcció del competent tallador M. PELLICER

Francolí

El mil or Xampany del món

Concessionari

F. Ferrer i Mestres
Passeig Gràcia, 111 - Tel. 2744-6

ció fa dos anys, i ara per ara encara no li han preguntat si sap xiular.

I a més troba que entre en Carulla i l'Arnau, ben protegits tots dos, i entrant en Maurici i en Tena l'any vinent, es presenta mal panorama per jugar al primer.

Que no deixa d'ésser la veritat pura y desnuda.

Retaillem d'Armas y Deportes, de Madrid, els peus de gravat següents:

«Equipo de hockey del Athletic Club madrileño, que continúa siendo campeón de España por haber triunfado en el final sobre el Real Oviedo.»

I un altre que diu:

«La delantera del Badalona chutando a goal en el partido de promoción jugado en Tarragona.»

Cosa que demostra que la informació bona y veraz és la base de tot.

L'Espunya volia que es fes al camp del «Gràcia» l'encontre «Vilafranca»-«Granollers», perquè estava lliure, al·legant que els respectius delegats li havien donat la conformitat.

Després de dir que no en sabia res de tot això el delegat del «Granollers», el del «Vilafranca» va dir que no anirien al camp de la Travessera mentre el «Gràcia» no els pagués allò que els devia.

Totes aquestes planxes en cinc minuts constitueixen un record d'importància!

En Garcia, a València, ha fet de diplomàtic *por todo lo alto*.

I les seves converses amb en Garrobé, en Rey i en Molina han estat molt comentades...

La solució... aviat.

L'«Europa», al pleno del dimecres, va demanar el 60 per 100 del

que es recaptés a l'encontre del diumenge, i se li va concedir com a cosa excepcional.

I el delegat del «Barça» era dels que feia oposició...

En vista que no els donaven allò que van donar a l'«Espanol», el «Barça» ha renunciat a anar a Sud-amèrica.

Cosa que a can La Riva han lamentat molt.

Tant com els hauria agradat poder fer comparacions!

En unes recents declaracions, en Zamora ha dit que «Padrón era el mejor delantero de España».

Bé, si, però què en farem d'en Sami?

I que en són de variables els asos!

Un cronista s'ha entestat a fer curt de vista en Plattko...

Si serà una maniobra de l'Arruga per vendre un parell d'ulleres?

Volen saber una nova sensacional?

Allà va.

Sembla que aviat tornarem a veure en Pepe Luis a Barcelona.

On jugarà? No tardarem gaire a saber-ho!

En Plattko està empipat amb en Forns perquè aquest, en els entrenaments, li vol ensenyar com se juga de porter.

Donem la raó a en Forns!

S'és o no s'és entrenador!

Don Ricardo ha dit que el «Bar-

ça» serà finalista, però que enguany no val gran cosa...

Ignorem com s'ho prendrà això su entrañable amigo el mago.

A nosaltres ens faria poca gràcia.

L'hora del correu

Sargantana.—S'ha rebut la seva crònica de Tàrraga. No passi ànsia, que ja és al cove. Pot seguir enviant.

Lord d'en F.—Ho guardarem i que rediable serà que a l'estiu no hi donguem un copet. A l'estiu tota llaua viu.

Passayako.—Pot enviar unes quantes xafarderies setmanals, procurant ocupar el menor espai possible i dir com més coses millor.

Pallarès i Companyia.—No s'han de confondre els sentiments humanitaris amb la sensibleria. Cap de les bromes que nosaltres ens hem permès amb la tibia i el peroné d'en Pedrol està mancada de pietat. Estem segurs que el mateix interessat des de la clínica haurà somrigut de llur innocència. El que succeeix, és que en casos així sempre hi ha una confraria de *niños de estropejosa* acostumats a nodrir-se amb biberons, que tot els esgarrija i fan escarafalls de qualsevol cosa. Vostès confonen l'ésser humanitari amb l'ésser neula. El millor que poden fer per evitar-se sotragades que podrien ésser-los perjudicials, és deixar el futbol i dedicar-se a pescar peixos de riu. Engreixa i no excita.

Herodes.—Tots quatre s'aprofiten pel cove. Va bé!

Satrap.—Pertanyent al casc, no pot anar a la secció «De tot Catalunya». Però si insisteix en forma de «xuts» i parlant únicament dels jugadors més coneguts, encara ns podríem entendre. Ho ha entès? Doncs, entesos!

G. L. P.—Gràcies! Vostè és un trumfo!

Real Sociedad de las Carreras de Caballos
TEMPORADA DE PRIMAVERA 1927

Hipódromo de Casa Antúnez

Domingo, día 1.º de mayo

Premios CORNEJBA, URKO, ILLUSIÓN, MONTSERRAT

INAUGURACIÓN DE LA TEMPORADA

y PREMIO «CERDAÑA» - 4.000 pesetas

Se despachan tickets en la taquilla del Teatro de Novedades y en el domicilio de la Sociedad: Paseo de Gracia, núm. 32

Servicios extraordinarios de Tranvías y Autobuses

GLOBEOL

LIQUID

Augmenta les forces vitals

Indispensable als esgotats

CURA:

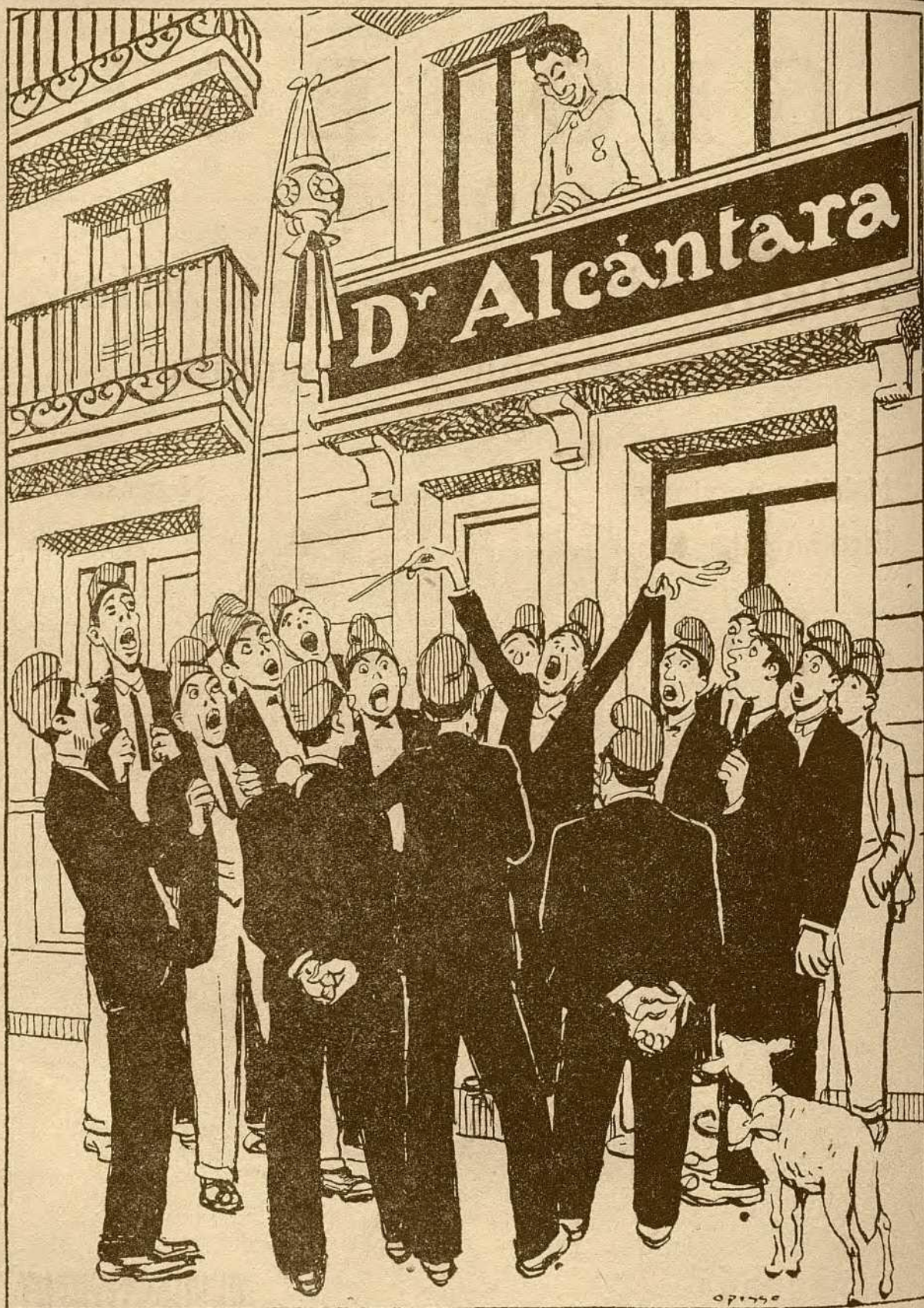
Malalties nervioses,
Esgotament,

Neurastènia,
Anèmia.

PODERÓS

RECONSTITUENT

Cor de socis del "Barça"

-Oh! dolç Paulino Alcàntara
jugador del meu cor
quan un de tu s'allunya
d'anyorança es mor.